

661004 จบกิจทำกาละพอดรูปประกาศ Animal Right Watch
พุทธศาสนาดามภูมิ ราชธานีอโศก

ดาวโหลดเอกสารที่

ดาวนั้โหลดเสียงที่

ແລະ

ดูวิดีโอได้ที่ <https://fb.watch/nt05cJljKO/>

អ្នកប្រឹក្សា

ห้างใหญ่ของประเทศไทย ทำให้คนต่างชาติต้องเสียชีวิต มีคนจีน คนพม่า คนไทยก็บาดเจ็บ 4-5 คน

ที่สะดุดกันก็คือเด็กอายุ 14 มีปืนมีอาวุธ แล้วไปใช้กราดยิง เป็นเหตุการณ์ที่สะท้อนขวัญ นายกบอกว่าจะต้องไปพบกับสถานทูตจีน เลย เพราะว่าเป็นเรื่องใหญ่ระดับประเทศเหมือนกัน ทำให้คนที่เขามาท่องเที่ยวต้องบาดเจ็บเสียชีวิต และไปเจอทูตพม่า ว่าประเทศไทยเราเสียใจกับการสูญเสียในครั้งนี่

เขาพยายามหาสาเหตุว่าเกิดจากอะไร แต่อันหนึ่งที่สื่อต่างประเทศกล่าวว่าประเทศไทยมีอาวุธมากที่สุดในอาเซียน ปืนนะ ในคน 100 คน จะมีคนพกปืนทั้งถูกกฎหมายและปืนเถื่อนประมาณ 10 กระบอกใน 100 คน เทียบกับประชากรในมาเลเซีย 100 คนมีปืนไม่ถึง 1 กระบอกเลย แต่ไทยมี 10 กระบอก ทั้งปืนถูกกฎหมายและปืนเถื่อน นี่เป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่อาวุธปืนในเมืองไทยมีมากที่สุด ในเอเชียด้วย

แต่ไทยเทียบกับอเมริกาไม่ได้เลย อเมริกาปีหนึ่ง มี 365 วัน มีเหตุการณ์กราดยิงมากกว่า 365 วันอีก ถ้าเอาเหตุการณ์ที่เกิดครั้งแล้วครั้งเล่ามารวมกัน ก่อนหน้านี้ 4-5 วัน ก็มีพวกวัยรุ่นไม่พอใจ คำพิพากษาของศาล 100 กว่าคน พากันใส่หน้ากาก นึกไปปล้นร้านไอโฟน เอาไปหมดเกลี้ยงเลย และเป็นปล้นห้างอีก คุณลมเปลี่ยนทิศบอกว่า ไม่น่าเชื่อว่าจนห้างต้องปิดตัวไป เพราะทั้งตัวห้างและตัวลูกค้าไม่เกิดความปลอดภัย ไม่สามารถให้บริการประชาชนได้ คุณลมเปลี่ยนทิศก็ให้ข้อสรุปว่า ไม่น่าเชื่อว่าอเมริกาทุกวันนี้ กลายเป็นบ้านป่าเมืองเถื่อนที่ห้างร้านไม่สามารถที่จะขายสินค้าได้ตามปกติ จากการปล้นสะดมจากผู้คนที่ยากจน จากพวก Homeless คนไม่มีบ้านพักอาศัย ความเดือดร้อนก็มากขึ้นๆ ประเทศอเมริกาเป็น

ประเทศที่มีปืนมากที่สุด เหตุการณ์กราดยิงจะเป็นเรื่องปกติของ
สังคมอเมริกาแล้ว แต่ของเราเจอครั้งใหญ่ๆ แค่ทหารคลังครั้งหนึ่งที่
โคราช แล้วตำรวจแค้นอีกทีหนึ่ง คนตายไป 20 กว่าคน ปีนี้เกิดเหตุ
คล้ายกัน สังคมเราก็อะเหื่อนมากพอสมควร ไม่คาดคิดว่าจะเกิด
เหตุการณ์รุนแรงเช่นนี้

ปืนผลมาจากปาณาติบาตที่คนไม่ได้สำนึก ที่พ่อครูพยายาม
จะเน้นให้เห็นว่า การสร้างอาวุธเป็นความโหดร้ายอำมหิต
แสดงถึงความป่าเถื่อนของมนุษยชาติ แต่เขาก็กังไม่ได้รู้สึกว่
สิ่งนี้เป็นเรื่องสำคัญ

นี่ก็เป็นเรื่องที่มีคนถามเหมือนกันว่าประเทศไทยจะลดการมีปืน
ไว้ครอบครองกันได้อย่างไร ได้จุดประกายขึ้นมาในเรื่องนี้

คิดว่าในสังคมเรา บอกได้เลยหมู่บ้านเราไม่มีใครพกปืน เป็นหมู่บ้าน
ที่ปลอดภัยจากอาวุธ ในสังคมเจริญไม่ต้องมีอาวุธเอาไว้ทำร้ายใคร
เลย วันนี้เราคงจะได้มาฟังสัจจะโลกุตระจากพ่อครูกันต่อ

*_สู่แดนธรรม... ขออนุญาตเพิ่มเติมข้อมูล ปืนที่ใช้ก่อเหตุ ไม่ใช่
เป็นปืนจริง เป็นปืนที่หาซื้อได้ง่าย เรียกว่า Blank Gun ที่เอาไว้ยังมี
แต่เสียงอย่างเดียว แต่เด็กมันเอาไว้ดัดแปลง และเป็นเด็กที่เป็น
โรคจิตด้วย มีคนให้ข้อมูลมา*

สมณะเดินดิน... เป็นปืนเทียม แต่มีขายในโซเซียล สั่งซื้อมา
และเอามาดัดแปลงได้ ยิ่งแล้วก็ตาย เอาปืนเทียมมาดัดแปลงใช้
แทนปืนจริงได้ ยิ่งก็ตายจริงๆ บาดเจ็บสาหัสกันจริงๆ ปืนปลอมแต่ยิง
ตายจริง จะเรียกว่าอะไรละ มีขายทั่วไปใครสั่งซื้อก็ได้

นิมนต์พ่อครูครับ

พ่อครูว่า... นะ ก็ค่อยๆ เป็นไป คือชีวิตของเราเนี่ยโดยเฉพาะ
อาตมาพยายามที่จะเอาความรู้ ที่เป็นความรู้สุดยอดคลาสสิกที่สุดละ
เป็นความรู้ของมนุษยชาติที่ดีที่สุด ได้มาจากพระพุทธเจ้าที่เป็นผู้
ตรัสรู้ (พ่อครูไต่ดักออกด้วย)

สมณะเดินดิน... วันนี้พวกเราคงต้องตั้งใจฟังพ่อครู เมื่อเช้า ก็
เรียนถามพ่อครูว่าพร้อมหรือเปล่า พ่อครูบอกตั้งใจ มันเหมือนว่าเมื่อ
คืนมีเทวดามาอาราธนา วันนี้จะต้องลงมาเทศน์ วันนี้แม้จะมีลมพายุ
ฝนตกยังไง พ่อครูก็ตั้งใจไว้มากจะมาเทศนาในวันนี้

พ่อครูว่า... ตั้งใจจริงๆ แต่แห่มสังฆารมันจะเอื้ออำนวยแค่ไหน
เอ้าเนี่ย เตรียมเอกสารมาเป็นปี่งเลย เดี่ยวจะพูดพาดพิงถึงเรื่อง
จิตวิญญาณมันโหดเหี้ยม มันมีเหตุมีที่มาอะไรต่ออะไร เอ้า เอา
SMS ก่อน SMS ก็ไม่ใช่บ่อยวันที่ 2 วันที่ 3

SMS วันที่ 2-3 ตุลาคม 2566

_เขวง กิจจะบรรณ . อาจารย์ไม่รับผิดชอบว่าจะเป็นอายุจิตเนาะ
พ่อครูว่า...ว่าไป

_ประไพ ยาสาร . ปัญญาทางโลกียไม่ได้ช่วยคนให้พ้นการ
เวียนว่ายตายเกิดได้ จึงเกิดโรค “ไซโคพาธ” แผ่ขยายไปทั่วโลก สู้
ปัญญา(ปัญญา)ทางโลกุตระ ที่พ่อท่านนำมาสอนลูกหลานชาว
อโศก ที่เป็นอาวุธทางปัญญาฝัง “ชิป” ให้แก่พวกเรา เป็นสุดยอด
ปัญญาของมนุษย์ค่ะ

พ่อครูว่า...จริง อันนี้ก็ต้องพูดว่ามันเป็นความจริง อาตมามั่นใจว่านี่เป็นความจริงที่จริงที่สุด เดี่ยวจะได้พูดกันอีกต่อเนืองยาว เรื่องอาวุธๆ นี้

“คนฉลาดสร้างอาหาร คนชั่วช้าสามัญสร้างอาวุธ” พวกเราจำได้ พูดกันไปฝากฟ้าฝากลมไปทั่วโลก ใครจะแปลเป็นภาษาอะไรของเขาให้เข้าใจไหม เราพูดเป็นภาษาไทยของเราแค่นี้แหละ แล้วมันจริง ไม่ใช่เรื่องเล่นหยอก มันจะสะสมสิ่งที่เลวร้ายลงไปทุกวินาที มันก็ตกผลึกเป็นความเลวร้ายลามกอำมหิตอะไรไปกันจริง มันจะออกผลไปเรื่อยๆ คอยดูเถอะ

_ปาร์ตน์ หนึ่งในธรรม . กราบนมัสการพ่อท่านด้วยความเคารพอย่างสูง ได้ฟังพ่อท่านเทศน์ วันที่ 2 ตุลาคมที่ผ่านมา พ่อท่านเปรยเรื่อง “ขันธ” แล้วใจหาย กราบนมิตต์พ่อท่านอยู่ไปนานๆ เพื่อฟื้นฟูศาสนา ที่มันเริ่มจะย่อยยับไปเรื่อยๆ ทั้งการเมือง การศาสนา ในปัจจุบันข้างทำให้พ่อท่านต้องกระตุกอย่างแรง ให้พ่อได้ยกตัวอย่างให้เห็น ซึ่งไม่มีใครเตือนพิธาและทักษิณได้เหมือนพ่อเลย ที่ผ่านมาของจริงทั้งนั้น ถ้าเขาได้ฟังที่พ่อเตือน อาจจะกระเทือนใจเขาบ้างไม่มากก็น้อย กราบสาธุคะ

พ่อครูว่า...อาตมาว่า อาตมาไม่หวังนะว่าเขาจะฟัง ฟังที่อาตมาพูด จะมีใครเอาให้เขาฟังไหม แล้วเขาจะแยแส เขาจะฟังไปจะสะดุดจะกระเทือนอะไรบ้างไหม อาตมาไม่คิดว่าเขาไม่โกรธแค้น เขาไม่โกรธเคือง เขาฟังก็คงจะมีคนเอาให้ฟัง จะให้ชวนขวยฟังก็คงจะไม่ แต่คงจะมีคนเสนอให้บ้าง แค่ว่าเขาไม่แยแสหรือว่าไม่รุนแรง ไม่พยายามมุ่งกระบอกปืนมาสู่หัวใจอาตมานี้ก็..ก็ดีนักหนาแล้ว ก็ไม่รู้

นะ อาจจะ..เอาละไม่พูดต่อ ก็ดีก็ต้องทำๆ ไป อาตมาก็ทำด้วยใจ
บริสุทธิ์พยายามทำในสิ่งที่ดีให้แก่มนุษยชาติ

*_บุญสูง สาदा . ในจอผมมองเห็นควันเป็น “เอฟเฟกต์” ครับ
หรือ ที่บ้านราชมีควันไหมครับ?*

พ่อครูว่า...เครื่องคุณเสียแน่ เครื่องคุณเสีย (โยมว่า ควันไอน้ำ
จากแอร์ เครื่องปรับอากาศข้างหลังพ่อท่าน) .. อ้าว

*_Palatt Rattanawachirin (พลัฏฐ์ รัตนวชิรินทร์) . ไม่ได้ยิน
พ่อครู มีแต่เสียงเพลง คอยมีเพลงแทรกเป็นระยะตลอดเลยครับ*

พ่อครูว่า... ไปยังไงมายังไง เครื่องคุณพิการหรือเปล่า เราก็ไม่
ได้ใส่อะไรมากมาย หรือมีของวิทย์แทรกออกมา ดูให้ดี เช็คน้อย
ทางเทคนิค

อภิปรายยังจิตตั้ง คือจิตที่ปฏิบัติไว้ดีแล้ว

_ตุ๊ก อัครวิน . Wow..www..!!อภิปรายยังจิตตั้ง..ยิ่งนักเจ้าค่ะ

พ่อครูว่า...จิต อภิปรายยังจิตตั้ง จิตราเรงเบิกบานยินดี
เป็นผลของจิตที่ได้ปฏิบัติหรือว่าได้ทำไว้ดีแล้ว

อย่างอาตมานี้มีจิต อภิปรายยังจิตตั้ง อยู่ในตัวเองตลอดเวลา
เบิกบานราเรง ไม่เคยมีเศร้าหมอง อโศกะ ไม่มีเศร้าหมอง มีแต่
เบิกบาน ราเรง สบายชื่นใจ เกิดเหตุการณ์ร้ายแรง คนดำคนว่า คน
อะไรเราก็ไม่ได้ไปในทางลบไปในทางถือสา ดิดใจ โกรธเคือง
หงุดหงิด..ไม่มี มีแต่ อภิปรายยังจิตตั้ง นี่เป็นลักษณะจริง ไม่ได้พูด
คุย ไม่ได้ทับถม ไม่ได้ไปลบหลู่ใคร แต่เป็นเรื่องที่เกิดจากจิตที่
ปฏิบัติไว้ดีแล้วมันเป็นอย่างนั้น มันไม่ได้เป็นทุกข์ให้แก่ตัวเอง

_ ได้เห็นพ่อครู on stage ณ กาละนี้ เจ้าค่ะ!! ท่านเคยปรารภว่าถึงเวลาจะ “สะดือป_ปุ” การปรารภธรรม!! เนื่องด้วยสุขภาพไม่ให้ความร่วมมือ..เจ้าค่ะ ขอขอบพระคุณ_/_ ที่พ่อครูเมตตา..ให้ลูกๆ ได้ “ทักสนานุตริยะ” และ “สวนานุตตริยะ” นับเป็น “ลาภานุตตริยะ” ของพวกเราแล้วหนอ!!...กราบสวัสดีๆ...เจ้าค่ะ...

พ่อครูว่า...ทักสนา ได้เห็น สวนา ได้ฟังธรรม เป็น “ลาภานุตตริยะ” เป็นลาภอันสุดยอด
ดี

เจโตปริยญาณ 16 ทำไมไม่จบที่ อนุตตรจิตต์

_สว่างแสง ขวัญดาว . น้อมกราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูงสุดค่ะ พ่อครูคะ ในเจโตปริยญาณ 16 เมื่อจิตพัฒนามาถึง “อนุตตรังจิตตัง” ลูกเข้าใจว่าจิตล้างกิเลสหมดแล้ว จิตก็น่าจะมีแต่ “สมาหิตังจิตตัง กับ วิมุตตังจิตตัง” แล้วทำไมจึงมี “อสมหาหิตังจิตตัง กับ อวิมุตตังจิตตัง” ขึ้นมาอีกคะ สภาวะเป็นอย่างไรคะ

เจโตปริยญาณ ๑๖

คือความรู้รอบถ้วนในสภาวะต่างๆของจิต ๑๖ อากา

๑. สราคจิต (จิตมีราคะ ก็รู้ว่าจิตมีราคะ)
๒. วิตราคจิต (จิตไม่มีราคะ ก็รู้ว่าจิตไม่มีราคะ)
๓. สโทสจิต (จิตมีโทสะ ก็รู้ว่าจิตมีโทสะ)
๔. วิตโทสจิต (จิตไม่มีโทสะ ก็รู้ว่าจิตไม่มีโทสะ)
๕. สโมหจิต จิตมีโมหะ ก็รู้ว่าจิตมีโมหะ)
๖. วิตโมหจิต (จิตไม่มีโมหะ ก็รู้ว่าจิตไม่มีโมหะ)
๗. สังขิตตจิต (จิตหมดหู ก็รู้ว่าจิตหมดหู)

๘. วิกขิตตจิต (จิตฟุ้งซ่าน ก็รู้ว่าจิตฟุ้งซ่าน)
๙. มหัคคตจิต (จิตสูงขึ้น ก็รู้ว่าจิตสูงขึ้น)
๑๐. อมหัคคตจิต (จิตไม่สูงขึ้น ก็รู้ว่าจิตไม่สูงขึ้น)
๑๑. สอตุตรจิต (จิตมีดีอื่นยิ่งกว่า ก็รู้ว่าจิตมีดีอื่นยิ่งกว่า)
๑๒. อนุตตรจิต (จิตไม่มีดีอื่นยิ่งกว่า ก็รู้ว่าจิตไม่มีดีอื่นยิ่งกว่า)
๑๓. สมาหิตจิต (จิตตั้งมั่น ก็รู้ว่าจิตตั้งมั่น - สมာธิของพุทธ)
๑๔. อสมาหิตจิต (จิตไม่ตั้งมั่น ก็รู้ว่าจิตไม่ตั้งมั่น)
๑๕. วิมุตตจิต (จิตหลุดพ้น ก็รู้ว่าจิตหลุดพ้น)
๑๖. อวิมุตตจิต (จิตไม่หลุดพ้น ก็รู้ว่าจิตไม่หลุดพ้น)
(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ “อัมพัญญสูตร” ข้อ ๑๖๓)

พ่อครูว่า...อาตมาก็เคยอธิบายหลายทีแล้วนะเรื่องนี้

พระพุทธเจ้าเป็นสุดยอดแห่งการตรวจสอบ

อนุตตรจิตต์ มีคู่ สอตุตรจิตต์ จิตที่ดี เจริญ พัฒนามาดีๆ แต่เราจะรู้ว่าจิตของเรายังมีดีกว่านี้อยู่ ดีกว่านี้ยังมีอีก โบราณจารย์ท่านก็แปล สอตุตรจิตต์ อาตมายังเคยชมว่าท่านแปลไว้ได้ดีมาก ถูกต้อง ว่าจิตที่ดีกว่านี้ยังมีอีก จนกระทั่งไปถึงขั้นดีที่สุด คือ อนุตตรจิตต์ อย่างที่คุณสว่างแสง ถ้ามามา ถึง อนุตตรจิตต์ แล้วก็น่าจะจบ ทำไมต้องมีอีก 2 คู่ สมาหิตังจิตตั้ง กับ อสมาหิตังจิตตั้ง และ วิมุตตังจิตตั้ง กับ อวิมุตตังจิตตั้ง

ทำไมต้องมีอีก 2 คู่ ที่มีอีกนี้ก็เพราะว่า แม้เราจะรู้สึก แม้ว่าเราจะเห็นจริงเชื่อมั่นแล้ว ว่าเรานี่หมดแล้ว เรายังมีชีวิต เรายังตรวจสอบได้ เรายังมีสัมผัสเป็นปัจจัย เรายังได้รับกระทบกระทั่งกระทบกระทั่งเือน พระพุทธเจ้าเตือนไว้ถึงขนาดว่า ลากสักการะ สรรเสริญ

เป็นอันตรายอันแสนเผ็ด แม่พระชีณาสพ แม่แต่พระอรหันต์ (พตปฎ. ล. 16 ข้อ 580-581 ภิกขุสูตร)

คนก็สงสัยอีกว่าเป็นพระอรหันต์แล้ว ทำไมลาภ ยศ สรรเสริญ อะไรต่างๆ จึงเป็นอันตรายอันแสนเผ็ดต่อพระอรหันต์ ก็นัยยะคล้ายกัน คือ อย่าประมาท

มันมีเหตุปัจจัยที่สามารถทำให้เกิด มันไม่เที่ยง จิตมันไม่นิยตะ เที่ยง มันหวั่นไหวได้ เพราะฉะนั้นคำสอนของพระพุทธเจ้ามีตลอด

อภิสังขาร 3 ปุณฺณากิสังขาร อปฺปณฺณากิสังขาร อนเณฺยชากิสังขา ร อภิสังขารมี 3 อย่างนี้ รวมสภาวะไว้หมด (พตปฎ. เล่ม ๑๑ "ลัทธิสูตร" ข้อ ๒๒๘)

ปุณฺณากิสังขาร คือ การสร้างพลังงานให้มันเกิดบุญนี้ แหะซากิเลส ให้ซากิเลสให้จบให้หมด

อาตมาขยายความไปละเอียดแล้วว่า “บุญ” นี้เป็นพลังงานกำจัดกิเลสอย่างเดียว มันไม่มีหน้าที่อื่นเลย แล้วมันก็ไม่สะสมอะไรอยู่ที่ไหน ซึ่งมันเป็น อจินไตย มันเป็นเรื่องไม่ใช่ดูเล่นๆ ได้ง่ายๆ ถ้าไม่มีสภาวะจริง แล้วได้ผ่านการพิสูจน์

อาตมาเป็นโพธิสัตว์ระดับ 7 ผ่านการศึกษาเรียนรู้พิสูจน์สภาวะเหล่านี้มาจริง จึงมาถึงยุคนี้แล้ว โอ้โฮ ศาสนาพุทธมันเสื่อมจริงๆ โลกุตตรธรรม เข้าใจ“บุญ”ไม่ได้ ไปเข้าใจ“บุญ”ว่าเป็น“กุศล” ก็เลยช่วย ศาสนาพุทธเลยไม่มีมรรคผลจริง ไม่มีพระอาริยะอรหันต์จริง ก็พูดไปหมดแล้ว พูดด้วยความจริงใจ ไม่ได้ไปพูดดูถูกดูแคลน ไม่ได้ไปยกตนข่มท่าน พูดสภาวะจริงยืนยันอ้างอิง แม้แต่ที่สุดมีบุคคลมาพิสูจน์ตาม ยังมีของจริงยืนยันก็ยืนยันทุกอย่าง

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าก็ให้ตรวจเป็น“วิมุตติญาณทัตสสนะ” นี่ก็เป็นอีกหมวดหนึ่ง หมวดสุดท้ายเป็นวิมุตติแล้ว ทำไมต้องมีวิมุตติญาณทัตสสนะ “ต่างกันหรือ?” ต่าง คุณได้จบ วิมุตติแล้วก็น่าจะจบแล้ว

ก็ยังวิมุตติญาณทัสสนะอีก นั่นคือให้ตรวจสอบเสมอ ทุกอย่างไม่
เที่ยง อนิจจัง แม้เราจะมีนิยตะ ซึ่งอาตมาก็ขยายความ เดี่ยวอธิบาย
จะมีขยายความนิจจังกับนิยตะจะมีความต่างอย่างมีนัยสำคัญ
ก็ค่อยฟัง

**แม้จะมีนิยตะแล้ว ก็ไม่ให้ประมาท พระพุทธเจ้าท่านถึง
ตรัสว่า พระอรหันต์จริง ไม่เสื่อมไปจากคุณธรรม แต่เสื่อมต่อ
สุขวิหารธรรม (สุขะวิหาระธรรม) ซึ่งแยกฐานจิตที่เป็นอรหันต์ไม่เสื่อม
ไม่เปลี่ยนแปลง นิยตะแน่ แต่ในปัจจุบันชาติปัจจุบันธรรม เหตุปัจจัย
ลาภสักการะสรรเสริญนี้แหละ คุณจะได้รับได้อะไร มันจะอยู่กับ
ความ”สุขวิหาระ” ความเป็นอยู่ที่สงบ สุขะ คือ วาง สงบดี แต่มันจะ
ไม่สงบ ลาภสักการะสรรเสริญนี้จะทำให้เราไม่สงบ แปลสุขะนี้ให้ดีๆ
เป็น ประมັงสุขัง มันจะไม่ประมັงสุขัง มันจะรบกวนวิหารธรรม ปัจจุบันวิ
หาระอยู่สบาย แต่มันจะไม่สบาย มันจะหนักหนาสาหัส ถ้าเผื่อว่าไป
หลงมัวเมากับมัน ไปหลงว่า แหมเราดี เราชอบหาอะไรๆ อีก คน
เรามันก็จะเข้ามา พรุ่งพรูเข้ามา ทับถมเข้ามา แล้วมันจะลำบากแก
दनเกินไป**

จะว่าเป็นเรื่องของการไม่มีกะใจก็ไม่ใช่ มีกะใจ แต่ก็ควรจะมี
จำกัด มีขีดจำกัดของมัน ให้ความพอเหมาะพอดี ซึ่งเป็นความ
ระมัดระวังของพระพุทธเจ้าอย่างยิ่ง

พูดไปแล้วก็นึกถึงตัวเอง อาตมายังหลงในสักการะสรรเสริญ
หรือเปล่า สังขารมันยอบแยบแยบขนาดนี้ ก็ยังพยายามอวดดี แหม!
ทำงาน ที่จริงอาตมานอนพัก 3 ชั่วโมงตอนบ่ายก่อนมา ลูกมานีมา
ทำงานตอนนี้ อาตมาไม่ได้ทำอะไรหรอก นอนมา แล้วก็ลูกมาบรร
ยายนี้

อาตมาไม่ได้ประมาทนะ พยายามอยู่ ไม่ได้มาทำงานอย่าง

สมมุติสมมติ ทำเป็นอวดดี ไม่ แต่จริงไม่ชี้แจง ขยันเกิน อาตมาก็
ว่าไม่ได้ขยันเกิน ชี้แจงก็ไม่มี ก็คิดว่าพอเหมาะพอดี พอเหมาะพอ
สม

เพราะเราไม่ได้ขึ้นต่อลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขอะไรนี้ เรา
ทำงาน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของโลกียะ ไม่ไปกังวลได้หรือไม่ได้
จะเสื่อม ไม่ได้กังวลเสื่อมหรือไม่เสื่อม ไม่กังวล ไม่มี ไม่ได้ขึ้นกับ
โลกียธรรมเลย อาตมาทำงานตามเหตุปัจจัยที่คิดว่าเหมาะสม

แต่อย่างว่าแหละ อาตมายอมรับเลยว่า พุดไปแล้วพวกคุณก็ฟัง
แล้วไม่ค่อยสนุก คืออาตมาฝึกขั้น ฝึกอายุขัย ก็พุดไปไม่รู้ก็ที นั้น
มันเรื่องจริง

อาตมาก็ต้องดูจริงๆ ว่า เอ.. มันจะไปขัดแย้งกันในตัวหรือเปล่า
เช่น รูปขั้นของอาตมา อาตมาอายุ 90 รูปขั้นมันไม่ได้ไปเหมือน
คนอายุ 90 นะ อาตมาว่านะ นี่อาตมาหลงตนหรือเปล่า อาตมา
ว่าไม่ได้หลงตน อาตมาว่าอาตมาอายุ 90 ย่างมาแล้ว เนื้อหนัง
มังสาส่วนต่างๆ นานา มันก็ไม่ใช่ นะ กระดูกกระเดี้ยว เอ็น Elasticity
(ความเหนียวยืดหยุ่นได้) ต่าง ๆ นานา เอ..มันก็ จะเต็นจะตืดให้มันเกินวัย
ก็ทำได้อยู่ แต่มันจะดูน่าเกลียดเท่านั้นเอง มันไม่ได้เต็นอะไร ดี

อันนี้อาตมาเห็นผลของธรรมะพระพุทธเจ้าที่ว่า เป็นการใช้อธิ
บาท พยายามบูรณะ 8 อ. ทุกอย่าง 8 อ.พยายามจริงๆ เลย ใจตัวชี้
แจงที่สุดก็คงจะเป็นออกกำลังกาย อาตมาว่าใน 8 อ. ตัวที่ชี้แจง
ที่สุดก็คงจะเป็นตัวออกกำลังกาย นอกนั้นก็ไม่ว่าใน 8 อ. ก็ไม่ได้
บกพร่อง อาตมาว่าอาตมาออกกำลังกายอยู่ ก็ไม่ได้บกพร่องอะไร ก็
พอเป็นไป

เอาละนี้ก็พุดที่ตัวเองมากละ วรรค ไปอันอื่นต่อ **(พ่อครูไต่ด
ออกด้วย)**

ปฏิบัติศีลจะนำไปสู่อรหันต์โดยลำดับ

_กระถิน . กราบนมัสการพ่อครูเจ้าค่ะ ดิฉันยังรอฟังพ่อครู
อธิบายเรื่องปฏิบัติศีลไปตามลำดับอย่างไร เพื่อไปถึงอรหันต์เจ้าค่ะ
พ่อครูว่า...แหม เรื่องนี้อาตมาก็จริงๆ ด้วย ก็เคยเปรยแล้วก็
อยากอธิบายรายละเอียดให้ดีๆ ละเอียด ศีลไปถึงอรหันต์เลย

ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ใน กัมมัตถยสูตร พระไตรปิฎกเล่ม 24
มีอยู่สองสูตรเลย ข้อ 1 กับข้อ 208 ศีล ปฏิบัติศีลจะนำไปสู่
อรหันต์โดยลำดับ จะพาไป กุสลานิ สีลานิ อนุปปพเพนะ อรหัต
ตายะ ปุริปุเรนตัตถิฯ

การได้ประโยชน์อะไรจากศีล

กุสลานิ สีลานิ อนุปปพเพนะ อรหัตตายะ ปุริปุเรนตัตถิ
ศีลที่เป็นกุศล ย่อมยังอรหัตผลให้บริบูรณ์ไปตามลำดับ

1. อวิปฏิสาร (ความไม่เดือดร้อนใจ)
 2. ปามุขชะ - ปราโมทย์ (มีความยินดี)
 3. ปีติ (ความอิ่มเอมใจ)
 4. ปัสสัทธิ (สงบระงับจากกิเลส)
 5. สุข (แบบไม่บำเรอตน คือ รูปสมสุข)
 6. สมာธิ (จิตมั่นคง)
 7. ยถาภูตญาณทัสสนะ (ความรู้ยิ่งในความจริง)
 8. นิพพิทา (เบื่อหน่าย)
 9. วิราคะ (คลายกิเลส)
 10. วิมุตติญาณทัสสนะ (ปัญญาารู้แจ้งเห็นจริงในนิพพาน)
- (กัมมัตถยสูตร พตฎ. เล่ม 24 ข้อ 1 , 208)

กุสลานิ สีลานิ อนุปปพเพนะ อรหัตตายะ ปริปุเรนตติฯ

กุสลานิ สีลานิ “อนุปปพเพนะ” คำนี้ แปลว่า ไปตามลำดับ “ปริปุเรนตติ” เต็มสมบูรณ์ ศิลจะทำให้เกิดอรหัตผล อรหัตตายะ ปริปุเรนตติ เต็มสมบูรณ์

ศีลที่เป็นกุศล ย่อมยังอรหัตผลให้บริบูรณ์ไปตามลำดับ
อันนี้จริงเลย แล้วท่านก็ขยายความถึงสภาพจิต 10 หลัก 10 ตัว
อวิปฏิसार ปามุขชะ ปิติ ปัสสัทธิ สุข สมภาติ ยถาภูตญาณทัสสนะ
นิพพิทา วิวาคะ วิมุตติญาณทัสสนะ

อ้าว ขอฝากไว้ก่อนโอฬาร ไว้ค่อยจะอธิบายให้ดีๆ มันต้องใช้
เวลาละเอียดลออ วันนี้เอาตามาไม่ได้เตรียมจะพูดเรื่องนี้ นี่ SMS ก็ยัง
ไม่หมดเลย ขอฝากไว้ก่อนกระถินนะ

เปิดเสียงสวดมนต์ธรรมะให้คนใกล้ตายฟังจะมีผลดีไหม

__ข้อทิพ หนูทอง . ได้ยินพระโดยทั่วไปสอน และมีการเผยแพร่
มาก โดยเฉพาะตามโรงพยาบาลว่า “คนป่วยหนักที่กำลังจะตาย ให้
เปิดเสียงสวดมนต์ให้ฟัง เพื่อให้จิตยึดพระรัตนตรัย ตายไปวิญญูญาณ
จะได้ไปสู่ภพภูมิที่ดี” เรียนถามพ่อครูว่า “ถ้าคนป่วยนั้นทำชั่วมา
ตลอด ก่อนตายนึกถึงพระ ก็ไปสู่ภพที่ดีได้ แล้วบาปที่ทำมาทั้งชีวิต
ไม่ส่งผลต่อวิญญูญาณเขาเลยหรือคะ?

พ่อครูว่า...คำถามง่ายๆ แต่ชัดเจนมากนะ จะเป็นการ
ประเล้าประโลมใจของผู้ที่จะตาย ก็เลยพยายามจะให้กำลังใจ ให้จิต
มันไม่เดือดเนื้อร้อนใจ พยายามจะประเล้าประโลมใจให้สงบ เอา
เถอะ มันก็ได้ผล ก็คงจะได้ผล

อันนี้เอาตมาไปถามด็อกเตอร์มโน เป็นผู้ที่ทำงานกับคนที่ก่อนตาย ด็อกเตอร์มโน เลาหวณิช เป็นคนทำงานนี้ น่าจะได้ความรู่มากทีเดียว เขาเรียนทางธรรมะมาเยอะ น่าจะได้ความรู้เยอะนะ

จริงๆ แล้วมันแก้กรรมไม่ได้หรอก กรรมวิบากมันมีเท่าไร จะหลอกหล่ออย่างไร ก็อาจจะมียึดไปยึด ต้องใช้คำว่ายึด ยึดก็ยึดได้ ในภาวะที่อะไรไม่ดีกว่านี้แล้วก็ยึดอันนี้ก็แล้วกัน ก็ยึดได้ แต่ยึดแล้วพอมันเปลี่ยนแปลง ทุกอย่างมันก็เปลี่ยนไป มันไม่คงเดิมคงที่อะไรหรอก แต่เขาก็ใช้ให้มันผ่านไปในช่วงปัจจุบันธรรมนั้น

กรรม สุจริต กรรมส่งผลจริง ชั่วก็ชั่ว ดีก็ดี เพราะมันหลอกหล่อได้เหมือนอย่างกับคนที่ยังหลอกหล่อคนอื่นอยู่ทุกวันนี้ ก็กลบเกลื่อนแม้กระทั่งตัวเอง มันทุกข์จะตายซักก็ดีกว่าตัวเองไม่ทุกข์ ไม่รู้จักสภาวะที่เดือดร้อนจริงๆ ซึ่งมันเป็นความซับซ้อนของความเดือดร้อน มันมีจริง มันจะใช้อำนาจของเงิน อำนาจทรัพย์สินสงคร อำนาจของอำนาจ อำนาจของมวลบวรวารแวดล้อม หรืออำนาจของอิทธิพลใดๆ ก็แล้วแต่ที่สร้างขึ้นมา เพื่อที่จะชะลอให้ตัวเองไม่เป็นไปตามที่ควรจะเป็นตามกรรมวิบาก ไม่รับไม่ยอมรับกรรมวิบากของตัวเอง

คุณชะลอไปได้ ก็ยิ่งชะลอ มันยิ่งออกดอกเบี๋ย มันยิ่งชะลอนั่นแหละยิ่งชะลอหนัก ดอกเบี๋ยก็ยิ่งทบตันขึ้นไป นี่เป็นกรรมวิบาก ไม่ใช่เอาตมาขู่ แต่เป็นเรื่องที่จริง เหมือนกับหลักการของมนุษยชาติ ดอกเบี๋ยทบตัน มันจริงนะ ก็ขออธิบายขยายความประมาณนี้

__ภิญญา สว่างแสง . น้อมกราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูงสุดค่ะ กราบนมัสการท่านสมณะสิริเตโช ท่านสมณะลานศีล และสิกขมาตุด้วยความเคารพอย่างสูงค่ะ เรื่องกินทำยากมากค่ะ ยิ่งฟังท่านสมณะและสิกขมาตุเทศน์ ยิ่งเห็นกิเลสตัวเองชัดมากค่ะ ท่าน

สมณะบอกว่า อาหารรสจืด รสเผ็ด รสหวานนั้นไม่ใช่กิเลส ตัวที่เป็น
กิเลสของเราคือจิตที่ไปชอบรสจืด รสเผ็ด รสหวานต่างหาก กราบ
ขอขอบคุณท่านสมณะที่ให้สัมมาทิฐิค่ะ ลูกพยายามล้างกิเลสตัว
ชอบรส(หวาน)ให้ได้ค่ะ น้อมกราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพ
อย่างสูงสุดค่ะ

พ่อครูว่า...รายละเอียดสิ่งเหล่านี้ มันเป็นอุปาทาน อาตมาจะ
ขยายความลักษณะที่ละเอียดให้ฟัง ที่เตรียมไว้แล้วนี้ ขอผลัดไว้
ก่อน

มันมีพยัญชนะอยู่ 3 ตัว ละเอียดมาก ตัวหนึ่งคือ”อุปาทิ” ตัวหนึ่ง
คือ”อุปาทาน” ตัวหนึ่งคือ”อุปาทยติ “

อุปาทิ, อุปาทาน, อุปาทยติ

อุปาทิ นี่มันเป็น ปุริสภาวะ อุปาทานนี่เป็น นปฺงสกลิงค์ อุปาท
ยติเป็นกิริยา

เพราะฉะนั้นสภาพต่างๆ กิริยากับสภาพที่เป็น ปุริสภาวะ กับ
สภาพที่ไม่มีสภาวะ นปฺงสกลิงค์ มันจะมีลักษณะที่แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญละเอียด เดียวถึงวาระ อาตมาเตรียมไว้อยู่ จะอธิบายให้
ฟังละเอียดๆ ฟังดีๆ มันเป็นเรื่องที่ละเอียดลึกซึ้งจริงๆ ถ้าไม่ใช่ความ
ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าแล้ว ไม่มีทางที่จะมาแยกแยะละเอียดลออได้
ขนาดนี้ และอาตมาถ้าไม่ใช่โพธิสัตว์ระดับ 7 สายปัญญาโดยตรง
อาตมานี้เป็นสายปัญญาโดยตรง สายปฐิสัมภิทาญาณ จึงสามารถที่
จะรู้สภาวะและพยัญชนะเหล่านี้ว่ามันหมายถึง อย่างนี้ๆ เอามา
แจกแจงได้อย่างถูกสภาวะ เอาละฝากไว้ก่อนโอฬารเหมือนกัน

_อาภรณ์ จอเงจริญกุลชัย . กราบนมัสการค่ะ จิตที่มีความยึดมั่น
ถ้อมมั่น คือเป็นอัตตาตัวตน ยังเป็นมิจจาทิฏฐิอยู่ใช่ไหมคะ กราบสาธุ
ค่ะ

พ่อครูว่า... จิตที่ยึดมั่นถ้อมมั่นนี้แหละคืออุปาทาน เป็นลักษณะ
หนึ่งของอุปาทาน

ถามมาว่า จิตที่มีความยึดมั่นถ้อมมั่น คือเป็นอัตตาตัวตน ยังเป็น
มิจจาทิฏฐิอยู่ใช่ไหมคะ ใช่ ยังเป็นมิจจาทิฏฐิอยู่ เมื่อกี้ก็บอกแล้ว
ค่อยๆเข้าใจ

_ใจแก้ว อโศกตระกูล . กราบนมัสการท่านสมณะและสิกขมาตุ
ค่ะ ดิฉันข่ง ใจแก้ว ฟังอยู่ที่ปาดังเบซาร์

พ่อครูว่า...รายงานมาว่าตัวเองยังอยู่โน่น ก็รู้ ไม่ได้อยู่ที่บ้าน
ราช ก็ไม่ได้หนีไปไหน บอกนะว่าไม่ได้หนีไปเที่ยวนะ อยู่ปาดัง
เบซาร์ แล้วเขาก็รายงานอะไรต่ออะไรมา ในจดหมายก็มีเอามาอ่าน
ให้ฟังแล้ว

_กราบนมัสการพ่อท่านที่เคารพบูชายิ่งครับ

กระผม แรงฝึก เบ้าทอง ขอรายงานตัวเพิ่งเข้ามาอยู่บ้านราชฯ
เต็มตัว เมื่อประมาณวันที่ 10 สิงหาคม 2566 นี้เองครับ เคยอยู่ม.
อุบลกับญาติธรรม ถือว่าเป็นครั้งที่ 1 พุทธัง ธรรมัง สังฆัง

ครั้งที่ 2 มาอยู่สวนไสห่มวน กับคุณพ่อไม้ผล ทุติยัมปิพุทธัง ทุ
ติยัมปิธรรมัง ทุติยัมปิสังฆัง ครั้งที่ 3 ก็มาอยู่ที่วัดบ้านราชฯ เป็นตติ
ยัมปิพุทธัง ตติยัมปิธรรมัง ตติยัมปิสังฆัง มาได้ธรรมะ ธรรมะที่มาอยู่

บ้านราชฯนี้เองครับ ก็คงจะเป็นเพราะว่าได้รับฟังธรรมบ่อยๆ โดยเฉพาะรายการย่อยธรรมะ จากท่านสมณะท่านสิกขมาตุทุกรูปทุกองค์ ครับ มีความศรัทธายิ่งครับ

และอีกเรื่องครับ กระผมได้รับข้อมูลจากญาติธรรมที่อยู่บ้าน ราชฯว่า ในเรื่องทำงานไปและก็อยู่ไป ตอนเราไม่เจ็บไข้ได้ป่วยไม่ เห็นเป็นไร แต่เมื่อเรามีการเจ็บป่วยขึ้น ตัวใครตัวมัน สุดท้ายแล้ว ก็กลับไปตายกับญาติพี่น้องทางสายเลือด ข้อมูลนี้ไม่เป็นจริงครับ กระผมสำรวจตรวจสอบได้ว่า คงเป็นเพราะว่า ตอนที่เราสุขภาพดี อินทรีย์พละภาวะแข็งแรง ปฏิบัติตนเป็นคนไม่เอาภาระ ไม่ค่อยช่วย งานหมู่กลุ่ม ไม่สร้างบารมีคุณความดีให้กับตัวเอง

กระผมกลับมาครั้งนี้เป็นครั้งที่ 3 มาทำความดี มาทำกสิกรรม มาฟังเทศน์ฟังธรรมเป็นหลัก มาอยู่กับวัด เชื้อฟังหมู่กลุ่ม トラบไต่ยังมีอินทรีย์พละแข็งแรงสุภาพดี จะพยายามขยันชวนชวน สร้าง บารมีคุณงามความดีให้กับตัวเองด้วยครับ

กระผมขอพูดกับญาติธรรมทุกๆ คนด้วยว่า ผู้ที่ยังไม่มาก็ขอให้ มาเถอะครับ มาพิสูจน์สัจจะ ถึงเวลาวาระสุดท้ายแล้วครับ พ่อท่านฯ ท่านเป็นปู่เรา ส่วนท่านสมณะ ท่านสิกขมาตุ นาค ปะ เป็นพ่อเป็นแม่ เป็นพี่เรา สำหรับกระผมแรงฝึก มีความมั่นใจในศรัทธา เป็นสัมมา ทิฏฐิแน่นอนครับ มีอะไรขาดตกบกพร่อง กราบนมัสการพ่อท่านฯ เพิ่มเติมสติปัญญา ช่วยบอกพวกลูกๆ ด้วยครับ

กราบนมัสการด้วยความศรัทธาบูชายิ่งครับ

2 ตุลาคม 2566

พ่อครูว่า...ละเอียดลออดี เห็นนัยยะอย่างทีแรงฝึกเขาเห็น มัน ก็ดี เป็นมุมชัด

อาตมาก็เคยเทศน์เรื่องนี้ อยู่กันอย่างหมาหัวเน่าอยู่ในนี้ ไม่
เป็นคนที่ ใครต่อใครเขาก็ไม่ได้ชื่นชม เขาก็รู้กันทั้งนั้นแหละว่า ใครดี
ใครไม่ดี ใครมานั่งนอนเอาเปรียบเพื่อน มาเกาะเหมือนปลิง เคย
เทศน์ไว้หมดแล้ว มากน้อยก็ตามจริง อยู่ที่กรรมของเราเองทำทั้งนั้น
ก็ไม่ได้บังคับให้ฝืนนะ มันเจ็บมันป่วยมันแก่แล้ว ก็ควรจะพัก
อะไรต่ออะไรต่างๆ ตามสมควร พวกเรารู้ทั้งนั้น ก็เห็นว่าควร-ไม่ควร
ขนาดไหนอย่างไร ไม่ว่าจะเป็นเด็ก เป็นคนหนุ่มสาว เป็นคนแก่ มันก็
มีเหตุปัจจัย คนหนุ่มสาวมีเหตุปัจจัยที่จะต้องพัก ก็ต้องให้เขาพัก
เขาก็ไม่ว่าอะไร แม้แต่เด็กเขาจะต้องพักก็ให้พัก ควรขยันก็ควร อายุ
มากแล้วควรจะพักมากกว่าที่จะทำ มันก็มีขนาดมีประมาณของมัน
คนเราก็พอจะเข้าใจโดยปริยาย โดยสามัญสำนึก มันไม่ใช่เรื่อง
ลึกลับอะไร

__ น้อมกราบนมัสการพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ด้วยความเคารพ
อย่างสูงยิ่งเจ้าค่ะ

ดิฉันมารู้จักบุญนิยมทีวีเมื่อปี 60 นี้เองโดยที่ไม่มีใครแนะนำเลย
ค่ะ คั่นคว่ำด้วยตัวเอง ดูไปคิดไปไม่เหมือนพระข้างนอกเทศน์สอน
เลยค่ะ โดยเฉพาะวัดพระธรรมกายที่ดิฉันคิดว่า มันใช่แล้ว เข้าวัด
พระธรรมกายตั้งแต่ปี 2547 เป็นต้นมาจนถึงปี 60 ไม่ฆ่าสัตว์อีกเลย
กินแต่ของที่เขาทำขายที่สำเร็จแล้ว พอมารู้พ่อท่านเทศน์ เลยไม่กิน
เนื้อสัตว์อีกเลยจนถึงทุกวันนี้ กินเจ ทำอาหารเจแจกชาวบ้านด้วย
ในช่วงโควิดปี 62 ชาวบ้านติดโควิด เลยได้แจกอาหารเจพร้อมกับ
น้ำยาต้ม 7 นางฟ้าสูตรของอาจารย์ยักษ์ จนชาวบ้านว่าดิฉันเป็นคน
บ้าแจกของ ทั้งที่เป็นคนจนติดดิน พอญาติมาบอกให้ฟังก็ยังไม่ท้อ
มีความคิดที่จะบริจาคที่ดิน 8 ไร่ให้กับชาวอโศกอีกด้วย พอได้เบอร์

ท่านดินไทก็ได้คุยกับท่าน ท่านเลยให้เบอรญาติธรรมดอยรายปลาย
ฟ้า ไม่ลงตัวสักที เลยขออนุญาตเอาคำพูดท่านจันทร์ "ในเมื่อมันไม่
ลงตัวเลยเอาตัวมาลง " ดิฉันได้เข้ามาบ้านราชฯแล้ว มีความปิติกับ
ญาติธรรมที่มีน้ำใจ ทั้งที่ไม่เคยรู้จักแม่แต่คนเดียว ชาบซึ่งมากๆเจ้า
ค่ะ

ขอให้พ่อท่านแข็งแรงอยู่กับลูกๆ ไปนานแสนนานด้วยเทอญ
น้อมกราบนมัสการด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่งค่ะ (พ่อครูไต่ด
ออกด้วย)

สมณะเดินดิน... ถ้าไม่เขียนมาก็คงไม่รู้ว่ามีคนใหม่ๆ มาอยู่กับ
พวกเราพอสมควรเลย เป็นประโยชน์ เป็นกำลังใจให้แก่พวกเรา ขอ
อนุโมทนาด้วย

อย่างพ่อแรงฝึก พอตัดสินใจปั๊บ ลูกมาเยี่ยมก็บอกให้ลูกชายที่
ที่ที่ให้ดูแลอยู่ ชายที่แล้วให้มาอยู่วัดเลย ลูกชายลูกสะใภ้ ก็เห็นด้วย
ก็เลยยังมีปีติมากขึ้นกว่าเก่าอีก

พ่อครูว่า... ก็เอา ไม่มีปัญหาอะไร จะบริจาค จะให้ จะขายอะไร
ก็ว่าไป มีเหมือนกัน พวกมาเป็นชาวอโศกนี่ เสร็จแล้วอยู่ไปอยู่มา
มีที่ดินยกให้ชาวอโศก วันดีคืนดีขอคืน คืนไปแล้วไม่พอ แล้วมันก็
มาอยู่ในที่ที่ แหม! มาอยู่ในกลางไขแดงของชาวอโศกด้วย ก็เลย
ต้องขอซื้อคืน ขอซื้อคืนโขกราชามากกว่าที่ควรจะเป็นอีกตั้งหลาย
เท่าเลย ที่แค่ 40 ตารางวา ต้องซื้อกันถึงขั้นตั้งหลายสิบล้าน คนเรา
นี่จิตใจนะ เราก็จำต้องซื้อ ก็ให้เขาไปเถอะ เศษกระดาด เราก็อธิว่า
จำเป็น เหตุจำเป็น ไม่จั้นก็ไม่แล้ว มันไม่ดี ก็เลยซื้อ นี่ก็เล่าด้วยเห็น
ว่า คนเรามันจิตใจมีต่างๆ นานา สารพัด

ศิลปะอันเป็นมงคลอันอุดมคือเช่นไร

เหลืออีก 43 นาที อาตมาจะพูดถึงเรื่องโลกียะ โลกุตระ พูดถึงเรื่องศิลปะ เคยพูดมาหลายทีแล้ว ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ศิลปะในภาษาบาลีก็คือ สิปปัง ภาษาสันสกฤตก็คือ ศิลปะ เป็นมงคลอันอุดม คนก็แปลกกันยาก เอ็ดมัมมมงคลมุตตมัง

อาตมาทำความเข้าใจ เอาเพลงที่อาตมาแต่งเป็นตัวอ้างอิง อ้างอิงมันมีทั้งนั้น มีทั้งคำร้อง มีทั้งเมโลดี้ มีทั้งทำนอง มีทั้งนัยสำคัญที่ใส่เข้าไปในลักษณะต้องกลมกลืนกัน ไปด้วยกันได้ ทั้งทำนองและเนื้อร้อง ความหมายของคำ ใจความหมายของคำนี้แหละสำคัญมาก สำคัญมาก ความหมายของคำจะเป็นศิลปะที่มันจะฟังแล้ว ทำให้เกิดจิตเข้าใจ แล้วก็เปลี่ยนแปลง จนชัดเจน เชื่อมมัน มีอิทธิพล มีพลัง ทำให้เราเปลี่ยนแปลงได้ จากที่ไม่ควรจะเป็น มาเป็นอย่างที่ควรเจริญขึ้น เจริญขึ้น

เพลงอาตมานี้มันเป็นโลกุตระซะมาก เพลงไม่เป็นโลกุตระ เป็นโลกียะ อาตมาก็พยายามเก็บ พยายามลืม พยายามทิ้ง ไม่ไปพินตัวมันขึ้นมา และไม่ไปส่งเสริม ใครจะมานำพินขึ้นมาอาตมาก็ไม่ส่งเสริม มันก็เลยค่อยๆ หายไป อาตมาก็แต่งไม่มากเท่าไรหรอก เพลงโลกียะ ไม่ว่าจะเป็นโลกียะไปกับเขา แต่ก็ไม่เคยแต่งไปถึงชั้นลามก ก็เป็นแต่เพลงราคะ

อาตมาแบ่งเพลงเป็น 1.ลามก 2.ราคะ 3.สาระ 4.ธรรมะ 5.โลกุตระ เป็นขีดขั้นของคุณภาพคุณธรรมของมัน แบ่งเป็น 5 แบบ เพราะฉะนั้นเมื่อมาบวชแล้วก็ยังนึก เคยเล่าไปแล้ว ยังมานึกว่า เราจะมาแต่งเพลงหรือไม่ มาเป็นนักบวชแล้ว แต่เอาไปเอามานึกได้ว่าเป็นเรื่องสำคัญ ศาสนาต่างๆ ตั้งแต่เทวนิยม แม้แต่พุทธเองก็ยังมีอาศัยสวดทำนองอะไรอยู่อย่างนั้น เดียวนี้ทำเป็นเล่นไปนะ วงการเถรสมาคมเล่นร็อคเล่นแร็ป อะไรต่ออะไร โอ้โห!! เก่งกว่าขรवास

เขาก็ก โอโฮ!! อาตมาเห็นแล้วก็ แหม.. อาตมาก็เคยอธิบายผ่านไปแล้ว ไม่ขออธิบายวันนี้

คนโลกียะทั่วไปจะไม่รู้สึกซาบซึ้ง ไม่ชื่นชอบกันหรอก โลกุตระในความเป็น“ศิลปะ”ที่ให้ประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ นั้นแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ “โลกียะ”กับ“โลกุตระ”

“ศิลปะ”ที่เป็น“โลกียะ”นั้น มันเป็นงานที่มีแต่บำเรออารมณ์ เข้าใจคำว่าบำเรออารมณ์ไหม ไม่ได้ทำให้“กิเลส”ลด ละ หน่าย คลายเลยแต่อย่างใด จะเป็นศิลปะแขนงไหนก็แล้วแต่ ศิลปะแต่เดิมมี 5 สาขา มี จิตรกรรม ปรากฏกรรม สถาปัตยกรรม ดราม่า(การละคร) แล้วก็มิวสิค(ดนตรี) เดียวนี้แตกแขนงไปไม่รู้กี่เท่าไร เท่าไหร่เลย แม้แต่ศิลปะการชงเหล้า เขาก็ถือว่าเป็นศิลปะ ศิลปะการค้าขายได้เปรียบมากๆ อะไรก็เรียกเป็นศิลปะ เป็นแพคติกเป็นวิธีการที่ได้เปรียบ ก็เป็นกิเลสทั้งนั้นไปเรียกศิลปะไม่ได้ ที่จริงศิลปะต้องเป็นการลด ละกิเลส นี่มันเป็นการปลอมแปลงความหมายของพระพุทธเจ้า

ท่านก็กำกับนะว่า ศิลปะอันเป็นโลกุตระเป็นมงคลอันอุดม อุดมหรืออุดระ มันคือโลกุตระ ถ้าศิลปะโลกๆ มีแต่มอมเมาๆ กันกันเข้าไป เละเทะเลอะเทอะ ศิลปะทางโลกทั่วโลกนะ มันมอมเมาทั้งราคะ มอมเมาทั้งโทสะ มอมเมาทั้งโมหะ ที่ว่าโมหะคือศิลปะทำให้มึนงง ทำให้เข้าใจผิด มันเป็นเรื่อง Abstract มันเป็นเรื่องที่ไม่มีรูปร่าง ไม่มีตัวตน มันเป็นนิรมาณกาย หลอกไปให้สร้างภพสร้างชาติ ให้ไปเชื่อก่อนนะ ใส่ไปมอมเมากัน ไม่มีอะไรก็มีเข้าไปจนได้

ยกตัวอย่าง ภาพวาดดอกทานตะวันเหี่ยวๆของแวนโกกกกับ แก้วตั้งอยู่กลางห้อง ขายกันหลายพันล้านบาท อย่างนี้เป็นต้น แล้วเขาก็อธิบายกันไปว่ามันทำเข้าใจธรรมะอย่างนั้นอย่างนี้ ลึกซึ้ง อะไร

ต่างๆ ก็ว่าไป ก็อธิบายกันไปตามเรื่อง แต่มันก็อธิบายได้พอสมควร แต่ไม่ลึกซึ้งเท่าโลกุตระ แวนก๊อก บางทีเขาก็เรียกว่าแวนโก๊ะ แวนก๊อก เรียกเป็นภาษาฝรั่งเศส ตัวแวนก๊อกเป็นชาวเนเธอร์แลนด์ แกัดตัวเอง แกสติไม่เต็มเท่าไร คือเป็นคนที่น่าแบบแปลกๆ ใหม่ๆ ขึ้นมา ก็เลยกลายเป็นผู้นำแบบแปลก ใหม่ๆ เป็นที่แปลกๆ ใหม แล้วคนเขาก็ออกข่าวกัน นี้อย่างนี้(บนจอ ภาพวาดของแวนก๊อก) มันจะไปแปลกอะไร จริงๆ มันไม่ได้แปลกอะไร แต่เขาพยายามครอบงำทางความคิดให้เชื่อ อย่างนี้ราคาตั้งไม่รู้กี่ล้านนะของแวนก๊อก เอา ผ่าน

ในความเป็น“ศิลปะ”ที่เป็น“โลกียะ”นั้น มันเป็นงานที่มีแต่บำเรอ อารมณ์ ไม่ได้ทำให้“กิเลส”ลด ละ หน่ายคลายเลยแต่อย่างใด ข้ามีหน้าที่แต่เพิ่มพูนให้“กิเลส”มากขึ้นหนาขึ้น จัดจ้านยิ่งขึ้นทั้งราคา โทสะ โมหะ

คำว่า ศิลปะ สรปง่าย ๆ ก็คือว่า ชิ้นงานที่ได้สัมผัส ทางตาหูจมูก ลิ้นกาย ถ้างานที่เราสัมผัสแล้วทำให้กิเลสลด เออ อันนั้นเป็นโลกุตระธรรม เป็น”ศิลปะโลกุตระ” แต่ถ้าสัมผัสแล้วกิเลสขึ้น ตัดสินได้ว่าเป็น”ศิลปะโลกียะ” หรือดีไม่ดีเป็นงานมอมเมาสาหัสด้วย

ประโยชน์ที่ได้จาก “ศิลปะโลกียะ” จึงเป็นสิ่งพาให้จมมลาย ในโลกียะ วนเวียน “เป็นสุข-เป็นทุกข์” ไปนิรันดร์

“ศิลปะ” ที่เป็น“โลกุตระ” นั้น สดุดอดแห่งประโยชน์ ซึ่งชาวโลกียะเทวนิยมทั้งหลายยังไม่สามารถหยั่งเข้าไปรู้ นี่ไม่ได้ไปดูถูกเขานะ ชาวโลกียะทางเทวนิยม เดียรถีย์ที่ไม่มีความรู้ทางพุทธ แม้แต่ชาวพุทธก็ยังยาก เขาจะไม่สามารถหยั่งลึกเข้าไปถึงความลึกล้ำใน“มิติ”แห่ง“นัยสำคัญ”ของมันได้ง่ายๆ

จบกิจทำกาละพอครุประกาศ Animal Right Watch

ทบทวน อาตมาแบ่ง “งาน” ทั้งหลายออกเป็น 5 ประเภท

(1) งานลามก (2) งานราคะ (3) งานสား (4) งานธรรมะ (5) งานโลกุตระ

อาตมาเคยสาธยายอธิบายถึง “งาน 5 ชั้น” นี้นามากมายหลายครั้งแล้ว ครั่งนี้จะขอพูดเฉพาะ”งานลามก”

“งานลามก” จกกะเปรตเลวแรงร้ายสุดของมนุษย์ ที่เป็น “มิฉฉาวณิชา” พระพุทธเจ้าก็ตรัสแบ่งไว้ 5 อย่าง

“งานลามก” จกกะเปรตเลวทรามต่ำช้าที่สุดนี้ ถ้าใครยังทำเป็น “อาชีพ” เรียกด้วยศัพท์ว่า “มิฉฉาวณิชา” หมายความว่า การค้าการขาย อาชีพขาย ถือเป็นงานนี้ออกมาเป็นเงินเป็นทอง เป็นการแลกเปลี่ยน เป็นการซื้อ-การขาย เรียกด้วยศัพท์ว่า “มิฉฉาวณิชา” หมายความว่า “งานค้าขายที่เป็นบาปลามกตลอดชีพ”

(1) งานลามก ที่เป็นงาน “มิฉฉาวณิชา” เลวแรงร้ายสุดของมนุษย์ สร้างบาปอกุศลหยาบต่ำยิ่ง เพราะเป็น “งานทำให้คนกิเลสหนาหนักจัดจ้าน” “สาหัส หรือเป็นงานทำร้ายทำลาย” มนุษย์ งานทำร้ายทำลาย “โลก” ก่อ “กรรมวิบาก” แก่แค้นกันและกันตลอดไป ไม่มีจบสิ้นลงได้ นี่คืองานลามกที่จะเอามาแฉ เอามาฉีกหน้าวันนี้

เช่น งานสร้างอาวุธขึ้นมาฆ่าคนให้เอาไปฆ่าสัตว์กันในโลก เหตุการณ์ในวันนี้ที่เด็ก อายุ 14 ปีใช้อาวุธยิงกราด มันก็เกิดจากลูกหลงของพวกกระเหี้ยนกระหือรือคือพวกสร้างอาวุธขึ้นมาฆ่าคนนี่แหละ สร้างขึ้นมาเอาไปฆ่าคนและเอาไปฆ่าสัตว์ ทั้งฆ่าคนและฆ่าสัตว์กันในโลก

แล้วเอาไปซื้อขายกัน มันคือการซื้อขายเครื่องมือฆ่าคนฆ่าสัตว์แท้ๆ ฟังความนี้ให้เข้าไปถึงจิตให้ดีๆ อาวุธอะไร อาวุธเอาไปใช้ฆ่าคนฆ่าสัตว์ ฟังเท่านี้มันควรจะจุก แต่เขาไม่รู้สึกรู้สา ขายกัน

หน้าตาเฉย อวดอ้างราคาฤทธิเดชกัน ฆ่าเก่ง ฆ่าฉิบหาย ฆ่าตายได้ เป็นเบือ ระเบิดปรมาณูหนักขนาดทิ้งลูกเดียวนี้ ตายกันทั้งเมืองทั้งประเทศเลย ให้มันฤทธิ์แรงถึงขนาดนั้น แล้วก็ตั้งราคากัน สร้างอำนาจแบ่งอำนาจกันเต็มที

ความคิดที่เป็นแนวโน้มแบบนี้มันยังเป็นคน มีลักษณะ เป็นคน ป่าเถื่อน เป็นคนหยาบข่า เป็นคนไม่รู้อะไรเลยแม้แต่ความเป็นชีวิต ของสัตว์โลก หรือความเป็นชีวิตของมนุษย์หรือคน ชีวะที่กว่าจะ พัฒนาดังแต่เซลล์เดียวจนได้มาเป็นมนุษย์ แล้วเป็นมนุษย์ในระดับที่ มีความคิดเฉลียวฉลาด แล้วดันเอาไปสร้างอาวุธฆ่าคนซ้ำอีก ฆ่าให้ ฤทธิ์แรงร้ายด้วย แล้วยังไม่พอ ขายกันราคาแพงๆ อีก คุณคิดให้ดี ถေးว่า มันเป็นคนเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ จัดจ้านขนาดไหน แนวคิด อย่างนี้ คุณคิดให้เข้าใจ คนชนิดนี้มีไหมในโลก มี แล้วจะถือว่าเจริญ หรือเสื่อม ..เสื่อม

ถือว่าเจริญหรือเสื่อม (เสื่อม) โลกเขาถือว่าเจริญ แบ่งให้ชัด แต่ทางโลกุตรธรรมถือว่าเสื่อม เห็นไหมนี่มันแยกกันชัดเจนอย่างนี้ เห็นมั๊ย เป็นแบบสริมhamaya หรือเป็นมายาสำหรับคนที่ยึดมันถือมัน ไปในทางเสื่อม

คนสัตว์หรือ “ชีวิต” ต้องตายลงเพราะอาวุธฆ่าที่ คนผู้คิดสร้าง ขึ้นมานี่เอง คนคิดและสร้างขึ้นจึงมีบาปหนักหนาสาหัสร้ายสุดติดตัว ไปอย่างยิ่งสำหรับผู้สร้างอาวุธฆ่าคนฆ่าสัตว์ มันเป็น “มิจฉาวนิชชา” ที่ร้ายแรงเลวสุด ข้อที่ 1 ใน 5 ประเภท งานสร้างอาวุธขึ้นมาใช้ทำให้ คนตาย และยังให้เป็นคนอำมหิตโหดเหี้ยม ยึดติดอาวุธมาฆ่ากัน มี กรรมวิบากอาฆาตกันไม่จบสิ้น

ใครสร้างอยู่เมื่อใด ก็บาป “ไม่มีจบอยู่” เมื่อนั้น ทั้งอาวุธเล็ก
อาวุธน้อย รวมทั้งอาวุธที่มีคฺฯ ไม่ใช่คุณสมบัติ เรียกว่าโทษสมบัติ
โทษสมบัติยิ่งร้ายแรงขนาดไ้ มันก็ยิ่งบาปขนาดนั้น

นี่คือ “งานลามก” จกกะเปรด ที่คนคนใดทำอยู่ ก็คือ “มิจฉา
วณิขชา” หรือ “อาชีพที่เป็นบาปตลอดชีวิต” ข้อแรก ที่เป็นบาป
อกุศลต่ำสุดใน 5 ข้อ เท่าเทียมกัน 5 อย่าง แต่สร้างอาวุธ สัตถ
วณิขชา เป็นข้อที่ 1 นำขบวน ก็มีนัยสำคัญว่า ถึงแม้จะเท่าเทียมกัน
แต่มันก็นำขบวนนะ หัวหน้าเลวร้ายที่สุดนำขบวน

เพราะฉะนั้น “งานลามก” จกกะเปรดที่เลวทรามต่ำช้าที่สุด ที่คน
ใดทำอยู่คือ “อาชีพที่เป็นบาปตลอดชีวิต”

มิจฉาวณิขชาประกอบด้วย 5 อย่างคือ

- 1. การค้าขายอาวุธ (สัตถวณิขชา)*
 - 2. การค้าขายสัตว์มีชีวิต (สัตตวณิขชา)*
 - 3. การค้าขายเนื้อสัตว์ (มังสวณิขชา)*
 - 4. การค้าขายสิ่งมอมเมา (มฺชขวณิขชา)*
 - 5. การค้าขายสิ่งที่เป็นพิษ (วิสวณิขชา)*
- (พตปญ. เล่ม 22 ข้อ 177)*

นี่คือ 5 สิ่ง พระพุทธเจ้าตรัสไว้ไม่มีผิดเพี้ยน ยังคงใช้ได้อยู่
ข้อต่อมา ได้แก่งานซื้อขายสัตว์เป็น หรือสัตว์ที่ยังมีชีวิตอยู่
นั่นเอง

สัตว์แต่ละตัวมันเป็น “เจ้าของชีวิต” เท่าเทียมกันกับ “คน” ฟัง
ให้ตื่นะตรงนี้

ชีวิตสัตว์ จะเป็นสัตว์เซลล์เดียวก็ตาม หรือ ล้วนๆ เซลล์ มันก็คือชีวิต มันก็คือเจ้าของชีวิต มันมีสิทธิในความเป็นเจ้าของชีวิตใหม่...มี เท่าเทียมกันกับคนเช่นกัน นี่นักสิทธิมนุษยชนพึงโพธิ์รักษ เพราะฉะนั้นชีวิตเจ้าของชีวิต เท่าเทียมกันกับคนกับสัตว์ทุกตัว

สัตว์มันไม่ใช่ “ทาส” ของคนนะ มันมี “สิทธิ” ในชีวิตของมัน มีอิสระในชีวิตของมัน คนถือ “สิทธิ” อะไรไปจับเอาสัตว์ที่มี “ชีวิต” อยู่ นั้นมาเป็นของตน แล้วขาย “ชีวิตสัตว์” นั้นเป็น “สินค้า” ให้คนนำไปฆ่า ไปซื้อไปขายต่อ หรือไปเป็นเจ้าของ ไปใช้แรงงาน ไปทรมาน ไปใช้ให้มันไข่มือกินมาขาย ให้มันขี่มากินมาขาย เช่น ขี่ไก่ไข่ ดีไม่ดี กินซี่ไก่หรือเปล่าไม่รู้ ให้มันออกลูกมาเพื่อตน ใช้มันเลี้ยงชีวิตตนต่อไป ตามที่โลกพาทำ พาเป็นกัน หรือรีดรอนอิสระของมัน ใครทำก็ตาม จะทำอะไรเยียดทำหยาบขนาดไหนก็ตามเท่าที่มันจริง ก็เป็นการเอาตนไปสร้างวิบากพัวพันกับสัตว์นั้นแท้ๆ ซึ่งไม่ควรอย่างยิ่ง ควรจะปลดปล่อยตัวเองจากสัตว์ทุกตัว

ล้วนเป็น “กรรม” ที่มี “วิบาก” อัน “บาป” อยู่ทั้งสิ้น ซึ่งความเป็น “บาป” เกี่ยวกับ “สัตว์” นี้ พระพุทธเจ้าตรัส “บาป 5 ชั้น” ตรัสไว้ชัดเจนมากใน “ชีวกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม 13 ข้อ 60 ไปเปิดอ่านเลย

เริ่มตั้งแต่ “จิต” ที่มี “ทิสฺมุง(สังฺกิลฺจจะ)”

อาตมาแปล สังฺกิลฺจจะ ว่า มีทิสฺมุง จิตมันมีทิสฺมุง มุ่งไปในทางไหนก็แล้วแต่ มันเริ่มมีทิสฺมุงแล้ว

เริ่มตั้งแต่ “จิต” ที่มี “ทิสฺมุง(สังฺกิลฺจจะ)” ไปสู่ “ความเกี่ยวเกาะ” กับสัตว์ใดๆ คือ เริ่ม “กล่าวชื่อสัตว์” ตามข้อ 1 ของ “บาป 5 ชั้น” ใน “ชีวกสูตร” นั้น ก็บาปแล้วเป็นอันมาก

นี่แค่จิตมี สัญจิจจะ หรือมี อุททิสส อุททิสสะนั่นจริงๆ แล้วมี
นัยยะหยาบ หรือแรงมากกว่าสัญจิจจะ สัญจิจจะนี้จะเริ่มต้นตั้งแต่มี
สัญญาเริ่มต้น อุททิสสมิจิตมุงนี้เป็นรูปเป็นร่างแล้ว มีทิศทาง หรือ
ท่านแปลว่า เจาะจง จงใจมุ่งไปมีเป้าหมาย

เพราะฉะนั้นคนที่เริ่มมีจิต มีเจตนา มีจิตมุ่งไปสู่สัตว์ตัวใดตัว
หนึ่ง สัตว์โดยธรรมชาติมันก็อยู่อิสระของมันไป คุณก็อยู่ของคุณไป
ก็อยู่ไปตามประสา อยู่กับพืชพันธุ์ธัญญาหาร ก็อยู่ได้แล้ว คุณจะต่อง
ไปเกี่ยวอะไรกับสัตว์เอาเข้ามา จะเกี่ยวก็รู้ว่าเป็นสัตว์ร่วมโลก เกิด
แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ตามที่คุณท่องนั้นแหละ ก็ได้แล้ว
นี่ คุณก็ปลง แต่ไม่ มันมีจิต อารมณ์ หรือ โวโรเปตุง หรือ โวโรเปติ
มันมีนัยยะสำคัญคือ มีนัยยะร้ายๆ แฝงอยู่ในนั้น เริ่มแฝงร้ายนิดหนึ่ง
ก็ตาม จิตไม่ดีแล้ว จิตจะไปเกี่ยวข้องกับความสุขเสรีภาพของสัตว์
แล้ว แค่ว่าข้อ บาปแล้วเป็นอันมากข้อที่ 1 ฟังให้ละเอียดๆ ตอนนี
เกือบจะถึงหน้างานเทศกาลเจแล้ว

พิจารณาคำตรัสให้ดีๆ ว่า “บาปทั้ง 5 ข้อ” นั้น มันไม่ได้ “บาป”
กันตรงที่ “ฆ่าสัตว์เจาะจงตถาคต หรือสาวกตถาคต” นี่เขาก็เบี่ยง
บาลีกันไปตรงนี้ ถ้ามีจิตมุ่งฆ่า เขาเบี่ยงมาลี้ว่า ไปเจาะจงบุคคล โดย
เฉพาะเจาะจงพระพุทธเจ้า หรือเจาะจงสาวกตถาคต เจาะจงภิกษุ
ซึ่งมันจะมีในข้อที่ 5 เขาก็เลยหยิบข้อนี้มากลบเคลื่อนอีก 4 ข้อต้น
ทั้งหมด ไปเจาะจงตถาคตหรือสาวกตถาคต อีก 4 ข้อนั้น ก็ดีกินเลย
ว่า ไม่ได้เจาะจง เห็นไหมว่าเหลี่ยมคูกของคน เรียนรู้อาชญาวิทยานี้ให้
ดีๆ ท่านกำลังจะจับต็อกเตอร์ทั้งหลาย ต็อกเตอร์ทางอาชญาวิทยา
เหลี่ยมคูกมันอย่างนี้แหละ เบี่ยงบาลีไป

เพราะฉะนั้นคำตรัส 5 อย่างนั้นนะ เขาเบี่ยงมาลี้ว่าบาป 5 นั้น
มันได้บาปตรงที่ฆ่าสัตว์ ด้วยเจาะจงให้แก่สาวกหรือตถาคต หรือว่า

เจาะจงให้แก่คนๆ ใด แม้ไม่ใช่ภิกษุหรือพระพุทธเจ้า จะเจาะจงคนๆ ใดก็ตาม เขาหมายอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นอาตมาก็พยายามอธิบาย การเจาะจงบุคคล(ตามที่เขา เบี้ยวบาลี)นั้น มันไม่ได้เป็นการเจาะจงบุคคลอย่างนั้น แต่มันบาปตรงที่ เริ่มไปเกี่ยวข้องกับชีวิตสัตว์ ฟังดีๆ ตั้งใจดีๆ ที่อาตมากำลังอธิบาย

สังฆิจจะ หรือ อุทฺทิสฺส จิตฺมํมีทิสฺมํหรือมีความเจาะจง (แม้จะ เบี้ยวไปว่า)เจาะจงที่ภิกษุและตถาคต ก็ใช้ด้วย มันเป็นข้อรวมหยาบสุด แล้ว แต่เจาะจงเริ่มต้นตั้งแต่กล่าวชื่อสัตว์ ไปจนกระทั่งถึงฆ่าสัตว์ 4 ข้อนั้นคุณเอาไปทั้งที่ไหน 4 ข้อนี้น่าปหรือเปล่า? บาปเป็นอันมาก ทั้ง 4 ข้อใช่ไหม? เห็นไหมพวกเบี้ยวบาลีนี้ มันบาปตั้งแต่กล่าวชื่อ สัตว์แล้ว และมีโวโรเปตฺวหรืออาารณฺติ มีจิตมุ่งไม่ดีกับสัตว์ เริ่มจิตที่ มันมุ่งไม่ดีกับสัตว์

เพราะฉะนั้น มัน “บาป” ตรงที่เริ่มไปเกี่ยวข้องกับชีวิตของ “สัตว์” หรือชัดๆ ก็คือ ไปสร้าง “วิบาก” กับสัตว์แค่กล่าวชื่อ “สัตว์” ก็ เริ่ม “บาป” ตั้งแต่ข้อที่ 1 แล้ว ..ชัดมั๊ย?

สัตว์ทุกตัว ล้วนมีกรรมมีวิบากเป็นของตน หรือเป็น “เจ้าของตนเอง” มันมีสิทธิเป็นเจ้าของตนเอง เช่นเดียวกันกับคนทุกคน

เราไม่ไปเอา “คน” มาเป็นทาส หรือไม่เอา “คน” มาเป็นสินค้า ไม่เอา “คน” มาเป็นสมบัติของเรา หรือไม่กินเนื้อคน ฉะนั้นเรา ก็ควร จะทำกับสัตว์ทุกตัว ดุจเดียวกัน เพราะสัตว์ก็มี “สิทธิ” ในชีวิตของมัน เท่ากันกับคน ที่ถือ “สิทธิ” ในชีวิตของคนเหมือนกัน

วันนี้อาตมาอธิบายถึงเรื่องนัยยะของกรรมวิบากที่เป็นอจินไตย ข้อหนึ่งในอจินไตย 4 กรรมวิบากเป็นข้อหนึ่งมาขยายความให้ฟัง ละเอียดๆ ไปตามลำดับ เห็นไหม พวกเรานี้รอดมาได้แล้ว อาตมา อาศัยพวกคุณเป็นตัวประกัน อธิบายให้คนเขาฟังเขาเข้าใจ ถ้าไม่มี

พวกคุณเป็นตัวประกัน ปฏิบัติไม่ได้ เข้าใจไม่ได้ ทำไม่ได้ เป็นตัวประกัน อธิบายกับคน เขาก็จะบอกว่าใครทำได้อย่างที่ว่าบ้าง ก็พวกคุณนี่ไง เห็นไหม เอาพวกคุณเป็นตัวประกันให้อาตมา ขอขอบคุณ ถ้าไม่มีก็อธิบายไม่ได้ อ้างอิงไม่ได้ แต่นี่มันได้ อ้างอิงได้ และก็ทำอยู่ เพราะฉะนั้น เขาอาจจะบอกว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่เราเป็นไปได้ เป็นเรื่องที่ไม่ใช่สูตรวิสัย แต่เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ดีด้วย

นี่คือเราจะเข้าใจเรื่องสิทธิ เพราะฉะนั้น ถึงบอกพวกองค์กรสิทธิมนุษยชน Human Right Watch มาฟังโพธิรักษ์พูดบ้าง แคสิทธิมนุษยชาติยังหยาบจะตาย นี่คือสิทธิสัตว์ทั้งปวง อย่าไปละเมิดสิทธิของสัตว์มันเลย มันบาป จะกระดิกหูไหมนี่..ชาวเทวนิยม จะกระดิกหูมั๊ย..ว่ามันบาป เขาจะรู้ไหมว่าบาปคืออะไร มันเป็นกรรม เป็นวิบาก เป็นสิ่งจริงของมนุษยชาติที่จะวนอยู่ในวัฏสงสาร เทวนิยมเขาไม่ได้เรียนรู้เรื่องนี้ก็นำสงสารอยู่ แต่ก็พุทธนี่แหละควรจะฟังเข้าใจดีๆ ชาวพุทธก็ยังล่อเนื้อสัตว์ปากเประอากันอยู่เลยเต็มไปหมด

นี่คือ “สิทธิสัตว์ทั้งปวง” อย่าไป “สิทธิ” ของสัตว์มันเลย มัน “บาป” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส “บาป” จริง

ขึ้นชื่อว่า “สัตว์” ทุกชนิดทุกตัว มันยัง “อวิชชา” คือยัง “โง่” อยู่ทั้งนั้น คนผู้ที่ไม่มีความรู้ชั้น “ปัญญา” ที่จะทำให้ “หลุดพ้นไปจากกรรมวิบาก” อันต้องเกี่ยวเกาะเชื่อมโยงกันเป็น “ปฏิสัมพันธ์ (relation ถึง continuum)” กันเด็ดขาดไปได้หรอก เพราะฉะนั้นเมื่อไปเชื่อมไปต่อในทางร้าย ฆ่ากัน แยกกันเอาไปเป็นสมบัติขายใส่ตัวเอง ได้เปรียบใส่อัตตาตัวเอง เพราะฉะนั้น ถ้าไปเกี่ยวเกาะกันแบบนี้ มันก็ไม่มีขาด ไม่มีหลุดพ้นจากเป็นเวรานุเวรกันหรอก

จนกว่าจะมี “ความรู้” ที่ “สัมมาทิฐิ” แบบพุทธอันเป็นโลกุตระ แล้วก็ต้องปฏิบัติตนให้ “สัมมาปฏิบัติ” กระทั่งมี “สัมมาปฏิเวธ” บรรลุ

อรหันต์ สามารถ “ทำกาล (กาลกิริยา)” ภาษาบาลีท่านว่า กาละกิริยา ทำกาลหรือทำกาละนี้ได้ด้วยตนเองตามที่ตนประสงค์เป็นที่สุดได้ สำเร็จจริง ศาสนาพุทธ “จบกิจ” สูงสุดด้วยการ “ทำกาละ” และมีนัยยะสำคัญที่ อรหันต์จะทำกาละได้ตามที่ตนประสงค์ด้วย

คนผู้ที่ “ทำกาล” ได้จริงอย่างวิเศษสุดนั้น คือ ผู้รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง-รู้จบความเป็น “ชีวิต” ดีสุดสมบูรณ์ ที่สามารถจัดการกับตนเอง ในการ “ทำกาละ” หรือทำ “การตาย-การเป็น” หรือจะเรียกว่าการ เกิดก็ได้ ทำได้อย่างบริบูรณ์สมบูรณ์จริงๆ แท้ๆ

นั่นคือ จะ “ทำการตาย” ให้แก่ตนได้ชนิดที่ครบทุก “มิติ” แห่ง ความเป็น “ชีวิต” หรือ “จิตวิญญาณ” กับ “กาล”

อรหันต์สามารถ “ทำกาล(กาลกิริยา)” ที่ “จบกิจ(กตัง กรณียัง)” ครบทุก “กิจ” ได้แล้ว ทั้งที่ “มี” หรือ “ไม่มี” ใน “กาล” ทำได้ทั้งสอง อย่าง ทำทั้ง “มี” ก็ได้ ทำ “ไม่มี” ก็ได้ใน “กาล” จะให้มีอยู่หรือทำให้ ไม่มีอยู่ ในกาละ ทำได้ทั้งคู่ อรหันต์เลือกทำได้ เป็นอมตะบุคคล

นั่นคือ “กิจ” ที่เป็น “สมมุติสัจจะ” จบ ก็ทำได้ ละเอียดลงไปอีก ทำแบบสมมุติสัจจะก็ได้ หรือ “กิจ” ที่เป็น “ปรมัตถสัจจะ” จบ ก็ ทำได้ จบได้ทั้งสองอย่าง จบได้ทั้งสมมุติสัจจะและปรมัตถสัจจะ

อาตมาใช้คำว่า “สมมุติสัจจะ” ก็ดี บางทีก็ใช้คำว่า “สมมุติธรรม” หรือ “ปรมัตถสัจจะ” บางทีก็ใช้คำว่า “ปรมัตถธรรม” มันต่างกันตรง “ธรรม” กับ “สัจจะ” ถ้า “ธรรม” นั้นหมายถึงความทรงอยู่ ทรงไว้ มีอยู่ มีไว้ ถ้า “สัจจะ” ก็หมายความว่า ชี้บ่งว่ามันจริง สัจจะ

เพราะฉะนั้นสมมุติสัจจะ จริง หรือปรมัตถสัจจะ จริง มันชี้บ่งถึง ความจริงหรือความไม่จริง อันหนึ่งลงท้ายด้วยธรรมะ ชี้บ่งถึงความ ทรงไว้หรือไม่ทรงไว้ ถ้าลงท้ายด้วยธรรมะก็คือความทรงไว้ ความมี

อยู่ ถ้างงทำด้วยสัจจะก็คือจริงหรือไม่จริง ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง มันมีนัยสำคัญอยู่อย่างนี้

“กิจ” ที่ทำกรรมตาม “สมมุติสัจจะ” จบนั้น สามารถทำกรรมที่เป็น “กุศลธรรม” แต่ถ่ายเดียวและยังยืงดลออกไป ทว่ายังมี “กิเลส” ในใจอยู่ ก็ทำได้

คนที่ยังมีกิเลสอยู่นี้ ทำกิจที่เป็นกุศล เช่นอย่างพวกคุณนี้ยังไม่ได้เป็นอรหันต์ ยังมีกิเลส คุณทำกุศลได้อยู่ ไม่เห็นผิดอะไรใช่ไหม? เราทำกุศลได้ทั้งๆ ที่ยังมีกิเลส ทำได้ และที่เป็นปรมัตถสัจจะ จบ ยิ่งเป็นปรมัตถสัจจะ ก็ทำกุศลได้

หมายความว่า “การกระทำ” ของเราทุกกรรม ไม่เป็น “อกุศล” แล้ว ตาม “สมมุติสัจจะ” แต่ยังมี “บาป” เฉพาะในใจตนอยู่ เพราะตนยังมี “กิเลส” ซึ่งเป็น “ปรมัตถสัจจะ”

อาตมาต้องแยกคำว่า ตามสมมติ เพราะการสมมติแต่ละหมู่ แต่ละกลุ่ม ก็ต่างกัน ไม่ตรงกัน กลุ่มนี้ถือตามนี้ว่าถูกต้อง ดีไม่ดีออกกฎหมายบอกเลยว่าอย่างนี้ถูกต้อง กลุ่มอื่นก็ของเขาสมมติกันยึดถือกันตามจารีตประเพณีก็ตาม หรือตามที่ยึดถืออยู่ก็ตาม หรือออกกฎหมายเลย มันก็ไม่เกี่ยวกัน ของใคร ของมัน ประเทศหนึ่งจะเอากฎหมายของอีกประเทศ ไปวิเคราะห์ประเทศนั้นประเทศนี้ ไม่ได้..ดีกันตายพอดีเลย ใครจะตัดสินละ ว่ากฎหมายของใครก็เป็นเลิศกว่าของใคร ใช่ไหม? เพราะฉะนั้นอย่าไปละลาละล้วงกัน

การกระทำที่เป็น “กุศล” คือ กรรมที่ “ดี” ตามสมมุติของสังคมของโลกแล้ว แต่ “กิเลส” ในใจตนยังมีอยู่

เพราะกรรมที่เป็น “บาป” คือ กรรมที่ “มี” กิเลส ตาม “ปรมัตถธรรม”

เพราะฉะนั้น กรรมที่มีกิเลส ทำกุศลได้ หรือใช้กุศลมาทำ ทำให้เป็นกุศล หรือเอากุศลมาทำได้

แต่บาปก็ต้องเอา”บุญ”มา”ฆ่าบาป” หรือจะเรียก “ฆ่าอกุศล” ก็ด้วย เพราะอกุศลมันเป็นสมมติเท่านั้น บาปนี้เป็นปรมาตม ฆ่าบาปหรือฆ่ากิเลสก็ต้องเอาบุญมาฆ่า เอาพลังงานที่เป็นบุญมาฆ่า หากเอาพลังงานกุศลมาฆ่า มันไม่ถาวร ได้ همینกันแต่ไม่ถาวร นี่เป็นนัยยะที่ละเอียดลออ ฟังดีๆ

เพราะกรรมที่เป็น “บาป” คือ กรรมที่ “มี” กิเลส ตาม “ปรมาตมธรรม” เราต้อง “ฆ่ากิเลส” ด้วยการทำให้พลังงานจิตให้เป็น “ฌาน” คือเป็นไฟที่เผากิเลสจนถึงขั้น “บุญ” ได้แท้ ทำฌานจนถึงขั้นเป็นบุญได้แท้

....

ฟังตรงนี้ให้ชัดๆ นะ กรรมที่เป็น “บาป” คือ กรรมที่ “มี” กิเลส คุณทำกุศลโดยจิตมีกิเลส คุณทำได้ แต่หากคุณมีบุญหรือทำพลังงานบุญจัดการกิเลสจบ คุณทำอกุศลก็ไม่ได้ ทำบาปก็ไม่ได้ เข้าใจชัดเจนขึ้นไหม? มันมีนัยยะลึกซึ้งละเอียดพวกนี้ ต้องฟังดีๆ ทำความเข้าใจให้ได้ต่อสภาวะธรรมพวกนี้

เราต้อง “ฆ่ากิเลส” ด้วยการทำให้พลังงานจิตให้เป็น “ฌาน” ก็คือ ก่อนจะไปถึงขั้นคำว่า”บุญ” นี่มันมี”ฌาน” ฌานคือปัญญา ปัญญาอยู่ที่ไหนฌานอยู่ที่นั่น หรือฌานอยู่ที่ไหนปัญญาอยู่ที่นั่น เป็นความรู้ที่ฉลาดทางโลกุตระ

เราต้อง “ฆ่ากิเลส” ก็ต้องฆ่ามาลำดับ ฌาน 1, ฌาน 2, ฌาน 3, ฌาน 4 เพราะฉะนั้น ฌานที่ 4 จึงเป็นเพศฆาตมือสุดท้ายที่ชื่อว่า “บุญ” ฌาน 1 2 3 นั้นยังไม่ใช่ เพราะฉะนั้นเพศฆาตที่ชื่อว่า “บุญ” ตัวที่ 4 ทำแล้วเสร็จหายไปกับบุญ หายไปกับฌาน 4 เหลือแต่ฌาน

1 2 3 4 ให้ผู้มีปัญญาใช้งาน และฉาน 4 ที่ใช้งานไม่ใช่ฉานที่จะ
ใช้ฆ่า แต่ในฉาน 4 ก็เป็นพลังงานจิตที่ทำการฆ่ากิเลส ฆ่าอกุศลจิต
หรือจิตที่เป็นบาป ฆ่าได้อย่างจริง ฉานเป็นไฟที่เผากิเลสจนถึงชั้น
บุญแท้ๆ

ผู้ “สิ้นบุญ-สิ้นบาป” แล้ว ศัพท์คือ “บุญญาปาปปริกชีโน”

อาตมาก็สบายตรงที่พญชณะบาลีอะไรต่างๆ นี้ เป็นหลักฐาน
เอามาอ้างอิงยืนยันได้

ผู้ “สิ้นบุญ-สิ้นบาป” แล้ว ศัพท์คือ “บุญญาปาปปริกชีโน” ก็ไม่
ต้องทำ “บุญ” อีกแล้ว คนผู้นี้ก็ เป็น “อรหันต์”

**ดังนั้น คนผู้ใดจะทำความใด ไม่เป็น “บาป” ก็คือ ทำกรรม
นั้น “ไม่มี” กิเลสได้สำเร็จเด็ดขาดแล้ว คนผู้ก็ไม่ต้องทำ “บุญ”
อีกแล้วต่อไป ภาษาว่า “อบุญญ”**

บาปตาย เสรีจ หมดเกลี้ยง สิ้นบุญสิ้นบาป บุญญาปาปปริกชีโน
บาปก็สิ้น บุญก็พลอยไม่ต้องมีอีกด้วย เพราะฉะนั้น คำว่า บุญไม่ต้อง
ทำ คำนี้แหละภาษาบาลีว่า “อบุญญ” ไม่เป็นบุญอีกแล้ว ทำอย่างไร
ก็ไม่เป็นบุญอีกแล้ว สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง กุสะลัสสุปะสัมปะทา

กรรมะ กรณังหรือกิจหรือการกระทำต่างๆ ของผู้ที่ฆ่าบาปได้
เป็นสุดท้ายแล้ว กรรมใดๆ ที่เหลือก็มีแต่กุศล ไม่มีอีกแล้ว “บุญ”
เพราะ “บุญ” เสร็จกิจไปแล้ว พยายามจะอธิบายคำว่า “จบกิจ” เห็นไร
ๆ หรือยังว่า นี่คือการจบกิจ

“บุญ” ทำหน้าที่ฆ่าบาปจบ บุญก็จบด้วย ถ้า “บุญ” ไม่รู้แล้ว
ปรินิพพานไม่มี นิพพานไม่มี วนอยู่อย่างนั้น ไม่รู้จักจบ จบกิจไม่มี
จบกิจได้เพราะเราต้องรู้ (ต้องรู้อะไร?)

เราต้องรู้ว่า “บุญ” เป็นพลังงาน เอกังสะหรือเอกังเสนะ มันเป็น
One Way Traffic (ไปทิศทางเดียว) มันเป็นความตรงถายเดียว ไม่มีแม่

ความโค้ง ทำงานหน้าเดียว ตรงอย่างเดียว แม้แต่(โค้ง) .001 องศา
ก็ไม่มี ฆ่าเสร็จหายไปเลย เป็นพลังงานนิวเคลียร์ฟิวชัน(กระจายออก)
ตรงหายไปเลย เป็นพลังงานที่สูญ(หาย)ไปเลย มันไม่เป็นนิวเคลียร์
ฟิวชัน(รวมตัวเข้าหากัน) มันเป็นนิวเคลียร์ฟิวชัน ใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ
ขยายความนิดหน่อย

เอาละคำว่า “บุญ” แล้วมาเป็น “อบุญ” นี่แหละมันเป็นการ
พิสูจน์คนที่เข้าใจธรรมะพระพุทธเจ้า เข้าใจโลกุตระธรรมชัดไหม ถ้า
เข้าใจตรงนี้ไม่ชัด แน่จนทำ “บุญ” ก็ไม่ถูกต้องสมบูรณ์

คำว่า “บุญ” นี่ มันเป็นการบอกสถานะ บอกกำลังสร้างพลังงาน
ที่มาจัดการกับกิเลส เป็นสภาวะธรรม (ถ้า)คุณเข้าใจผิด คุณก็สร้างสภาวะ
ธรรมไม่ถูก พญฺญชนะคุณก็หมายความว่าความผิดไปคนละอย่าง
เพราะฉะนั้นเข้าใจ “บุญ” ไม่ได้ จึงพลอยให้เข้าใจคำว่า “บุญ” หรือ
“อบุญ” ผิดเหมือนกัน ก็ไปแปล “อบุญ” ว่า “บาป” อีก ก็เลยไม่รู้
แล้ว

ก็ อบุญยาสังขาร คือ คนที่อสังขารไม่เป็นบาป-ไม่เป็นบุญ
อีกแล้ว “บุญบาปปริกขีณ ไม่มีทั้งบาป-ทั้งบุญ” แต่ท่านไม่ได้พูด
“อบุญบาป” ท่านว่า “อบุญยาสังขาร” เท่านั้น ก็เลยทำให้ผู้
เข้าใจไม่ได้-ไม่มีสภาวะธรรมที่ถูกต้อง มีฉันทิลี้อยู่ก็เลยไม่รู้จักอันนี้
ก็ไปแปลผิด มันก็เลยไม่มีทางสำเร็จ บรรลธรรมไม่ได้ แสดงว่าไม่ได้
บรรลุ (เป็นการพิสูจน์คน ดังกล่าวในย่อหน้าก่อน) มันเป็นจุดสำคัญจริงๆ
สำหรับการจบกิจการงานบรรลธรรม ในชาตินั้นๆ (อสังขาร 3 : บุญ
ยาสังขาร, อบุญยาสังขาร, อาเนญยาสังขาร พตปญ. เล่ม ๑๑ "ลัทธิสุต" ข้อ
๒๒๘)

เพราะฉะนั้นในอสังขารข้อที่ 3 จึง คุณมีอสังขารข้อที่ 2
ตลอด อบุญยาสังขาร ใดๆ สิ่งที่เกิดผลกลงเป็น อเนญชา เป็นอ
สังขาร อเนญยาสังขาร จึงเป็นกิจที่ไม่มีบุญ-ไม่มีบาปทั้งนั้น ที่

ตกผลึกลงเป็น สมาหิโต เป็นจิตตกผลึกตั้งมั่นแข็งแรง มันจึงเป็น
คุณสมบัติหรือเป็นคุณธรรมที่แตกต่างกับโลกียะ เป็นความตั้งมั่น
ของจิตที่สูงสุดบริสุทธิ์เสร็จเด็ดขาด เห็นใหม่ แล้วมันถึงค่อยสะสมๆ
ตกผลึกเป็นสมาหิโต

คำว่า “สมาธิของพระพุทธเจ้า” ใช้ศัพท์คำว่า สมาหิโต ซึ่งเป็น
ตัว 2 คู่สุดท้ายใน “เจโตปริยญาณ 16” เป็นคู่สุดท้ายของ “อนุดร้งจิต
ตั้ง” 2 คู่ คือ “สมาหิตะ” กับ “อสมาหิตะ” และ “วิมุตติ” กับ “อวิมุตติ”

จากที่มีคนท้วงว่า อนุดร้งจิตตั้ง อนุดระแล้วมันจับแล้ว ทำไมมัน
ไปมี 2 คู่ ต่อ ก็คือเป็นการตรวจสอบสภาวะ 2 คือ Static กับ
Dynamic

“สมาหิตะ” จิตตั้งมั่น ก็เป็น Static ส่วน “วิมุตตะ” เป็นความรู้ รู้
ว่า “หลุดพ้นแล้ว” หรือ “ไม่หลุดพ้น” ตรวจสอบมันอีก 2 สภาวะ เท
วะคู่สุดท้าย ตรวจสอบด้วยเทวะคู่สุดท้าย ละเอียดลออปานนั้น ธรรมะ
พระพุทธเจ้า

เอาไว้นี้ก่อน แล้วค่อยขึ้นต่อ

เพราะฉะนั้น “อปฺปญฺญ” จึงไม่ใช่ “ความวน” ที่จะกลับไปเป็น
“บาป” อีกแล้ว คำว่า “อปฺปญฺญ” นี้เป็น “โลกุตระภูมิ” อย่าสับสน
นี่เป็นการอธิบายสังขารโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้าในวันนี้

เอา คุณ(สมณะเดินดิน)สรุป เหลือเวลาอีก 3 นาที

สมณะเดินดิน... ก็ดูความผิดเพี้ยน ตั้งแต่ที่เขาแปล มิจฉา
วณิชชา

จาก พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต)

มิจฉาวณิชชา การค้าขายไม่ชอบธรรม, การค้าขายที่ผิดศีลธรรม

หมายถึง อกรณีวณิชชา (การค้าขายที่ อุบาสกไม่ควรทำ) ๕ อย่าง คือ

๑. สัตถวณิชชา ค้าอาวุธ

๒. สัตตวณิชชา ค้ามนุษย์

๓. มังสวิขชา ค้าสัตว์สำหรับฆ่าเป็นอาหาร

๔. มัชชวณิขชา ค้าของเมา

๕. วิสวณิขชา ค้ายาพิษ

อย่าง สัตตวณิขชา สัตตะก็แปลว่าสัตว์อยู่แล้ว เขาแปลเป็นไทยว่า ห้ามค้าขายมนุษย์ ไปคนละเรื่องเลย อย่าง มังสะ แปลว่าเนื้อ (แต่เขาแปลว่า)ห้ามค้าขายสัตว์เป็น นี่ก็ไปอีกอย่างหนึ่งเลย

(ชีวสูตร ทำบุญได้บาป ๕ ประการ)

เขาแปล บาป เพราะว่าเจาะจงฆ่าเพื่อมาถวายพระพุทธเจ้าหรือสาวกของพระพุทธเจ้า จะเห็นว่าการแปลความหมายมันทำให้พอครว้า... เบี้ยวไปไง ไปถวายตัวตนบุคคลเราเขา มันไม่ใช่มันเป็นเรื่องของสังฆธรรม ธรรมะ

บาปเพราะคุณฆ่า เจาะจงฆ่าสัตว์ ไม่ใช่บาปเพราะคุณเอาไปถวายพระพุทธเจ้า เจาะจงพระพุทธเจ้า แต่คุณเจาะจงฆ่า ฆ่าสัตว์ ตั้งแต่จิตคุณมีสังขจิตจะ “เอาสัตว์ชื่อนั้นมา” แล้วก็ผูกมา ก็บาปอีก “สังฆา” ก็บาปอีก บาปหยาบแรงขึ้นอีก แล้ว ฆ่า ลงมือฆ่า เห็นไหม ในข้อที่ 4 เสร็จแล้ว ยังไม่พอ ข้อที่ 5 เอาไปเยาะเย้ย นึกว่าพระพุทธเจ้าหรือภิกษุสาวกพระพุทธเจ้านี้โง่ ทำเป็นเอาไปถวายพระพุทธเจ้า แล้วบอกว่า “เป็นอาหารที่ปรุงมาอย่างประณีต เยี่ยมยอดเลยนะคะ” “อาหารเนื้อสัตว์นี้เป็นเนื้อหมีดำนะคะ”

สมณะเดินดิน... วันนี้พอครูประกาศ Animal Right Watch นะ ไม่ใช่ Human Right Watch นะ ในฐานะเป็นโพธิสัตว์มาประกาศสิทธิของสัตว์ สัตวะ สิทธิของสัตว์ทั้งปวง

พอครว้า ประกาศสิทธิของสัตว์ทั้งปวง ให้พวก Human Right ฟังซะบ้าง

สมณะเดินดิน... วันนี้จะเข้ากับเทศกาลกินเจมาก เพราะการกินเนื้อสัตว์เป็นต้นเหตุทำให้สัตว์ถูกฆ่า เพราะฉะนั้นถ้าเราช่วยลดการกินเนื้อสัตว์ได้มากเท่าไร ก็ช่วยทำให้สัตว์มีชีวิตอยู่ได้ต่อไปอีก ฝากถึงบรรดาต่างๆ นะ อาตมารู้สึกว่า งานเจหลายๆ แห่ง เป็นงานที่เจียบเหงาไปนะ ความจริงน่าจะเป็โอกาสทองของหลายๆ ที่ ที่จะช่วยกันรณรงค์ค่านิยมตรงนี้ ซึ่งพอครูให้เป็นบุญญาวุธหมายเลข 1 เลยนะ เพราะฉะนั้น ที่เคยเจียบเหงา ก็ยากให้ชักธงเรื่องนี้ขึ้นมา มาพร้อมเพรียงกัน ทำให้ดูครึกครื้น อบอุน อย่างน้อยก็ให้แต่ละบวร คนที่อยู่ในบวร มาร่วมแรงร่วมใจกันชักธง บุญญาวุธหมายเลข 1 เรียก ร้อง สิทธิของสัตว์ทั้งปวง

สรุปจบ

บุญญาวุธ

อาวุธอันเป็นบุญของชาวอโศก ๗ ระดับ

๑. อาหารมังสวิรัต

๒. ตลาดอารียะ

๓. กสิกรรมไร้สารพิษ

๔. สุขภาพบุญนิยม

๕. การศึกษาบุญนิยม

๖. การสื่อสารบุญนิยม

โรงบุญมังสวิวัติของชาวอโศก

หรือ บุญญาวุธหมายเลข ๑

มีลักษณะดังนี้

๑. แจกอาหารมังสวิวัติเท่านั้น

- ๒. แจกฟรีไม่มีการซื้อขายใดๆบริเวณ
- ๓. ไม่เรียไร ไม่รับบริจาคเงินที่โรงบุญฯ
ยกเว้นบริจาคเป็นพืชผักผลไม้
- ๔. ผู้ให้ฟังไหว้ผู้รับ

ชีวกสูตร

1. ผู้นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปนำสัตว์ชื่อโน้นมา”
(อุทิส, อุทิสสะ คือ เจาะจงมุ่งหมายไปที่สัตว์ชื่อนั้น) อุทิสส ปาณํ
อารภนฺติ หรือ สัจฺญจิจจะ ปาณํ ชีวิตา โวโรเปตุง (สญฺจิจจ ปาณํ ชีว
ิตา โวโรเปตา)
2. สัตว์นั้นเมื่อถูกเขาผูกคอต้มมา ย่อมได้เสวยทุกขโทมนัส
3. ผู้นั้นพูดอย่างนี้ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปฆ่าสัตว์นี้”
4. สัตว์นั้น เมื่อกำลังถูกเขาฆ่าย่อมเสวยทุกขโทมนัส
5. ผู้นั้นย่อมยังตถาคตและสาวกตถาคต ให้ยินดีด้วยเนื้อเป็น
อกัปปิยะ ชื่อว่าย่อมประสพบาปมิใช่บุญเป็นอันมาก
(ตถาคตํ วา ตถาคตสาวกํ วา อกปฺปิเยน อสฺสาเทติ อิมินา ปญฺจ
เมน ฐาเนน พหุง อปฺบุญํ ปสวตฺติติ)

ชีวกสูตร พตปฏ. ล.13 ข.60